అనంతము వైపు

(Towards Infinity)

రచయిత :

శ్రీ రామచంద్రజీ

శ్రీ రామచంద్ర మిషన్

షాజహాన్‌పూర్.

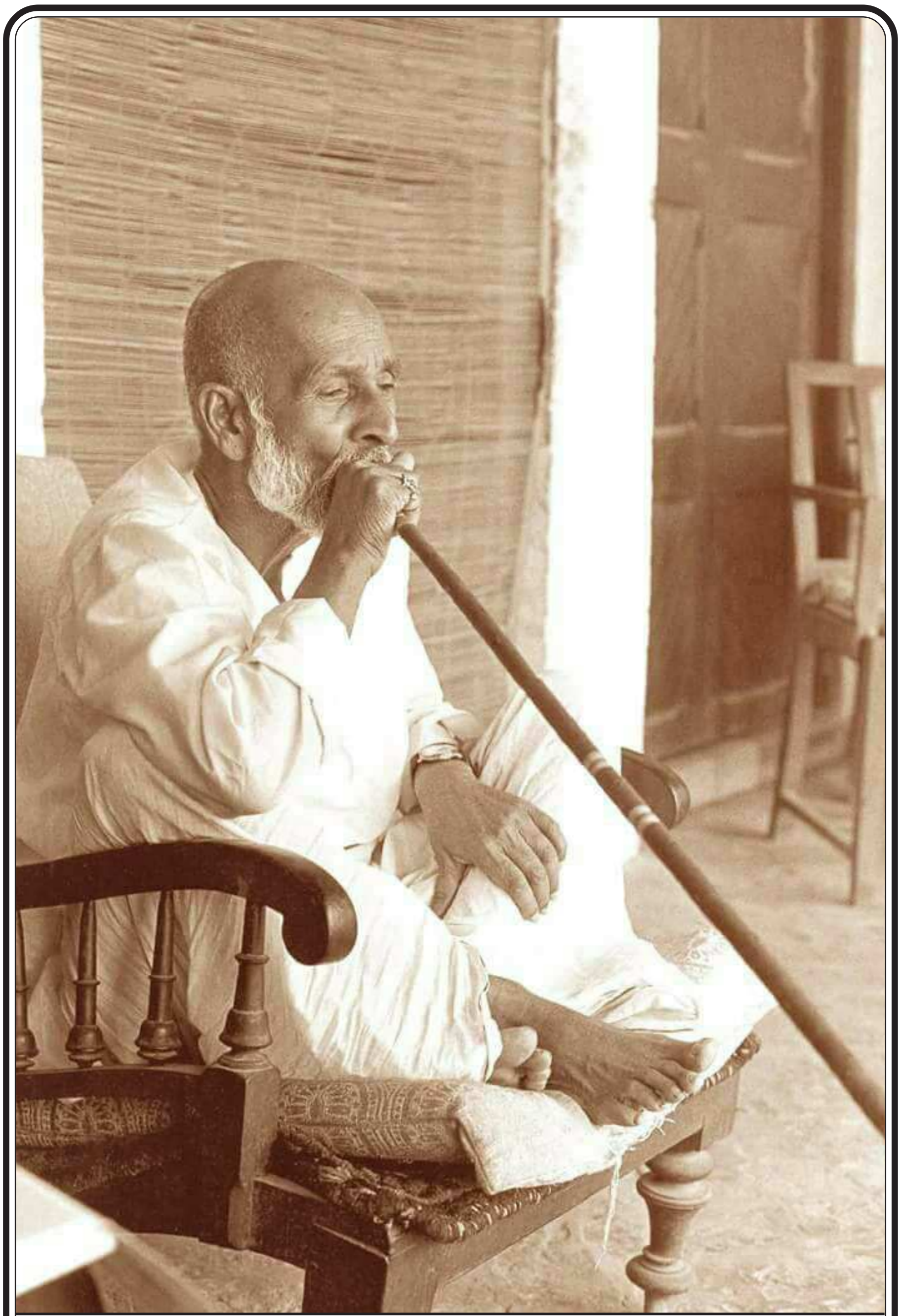

మహాత్మా శ్రీ రామచంద్రజీ

శ్రీ రామచంద్ర మిషన్, షాజహాన్ పూర్. (యు.పి.)

జ్ఞానము

సృష్టి నిర్మాణ సమయం వచ్చినపుడు దానికి అవసరమైన ఏర్పాట్లు (కార్యములు) మొదలైనవి. ప్రవాహములు వెలుపలికి పొరలి సూక్ష్మ కంపనము అధికమై గ్రంథుల రూపము సంతరించుకొనుట మొదలైనది. మథనము మొదలై క్రియ ప్రతిక్రియలు ప్రారంభమై వస్తువులు తమతమ ప్రత్యేక వ్యక్తిగత రూపములు దాల్చునంత వరకు కొనసాగినవి. ఈ విధముగా సృష్టికార్యము పూర్తి స్థాయికి చేరినది. అజడ జడ పదార్థములు ఉత్పన్నమైనవి. కాలక్రమేణా అన్ని వస్తువులు (పదార్థములు) వెలుగునకు వచ్చినవి. విశ్వము ఏర్పడినది.

ప్రారంభమైన ఈ చైతన్యం, చివరకు చేతనకు ఆధారభూతమైన అచేతన భావన బయటపడే వరకూ కొనసాగినది. ఇదే అన్ని భావములకు మూలమైనది. ఈ స్థితిలోనే మహోన్నతమైన దానిని వెదకి చూడవలెననే ఆకాంక్షలు ప్రారంభమై మతాలకు ప్రాతిపదికయినది. మనలో అప్పటికే ఉద్భవించియున్న చేతన, తన మౌళిక అచేతన స్థితిని (Non-existent state) మనకు గుర్తుచేసింది. దానిని (చేతనను) గురించి ఆలోచించినపుడు తత్పూర్వపు అచేతన స్థితి ఎఱుకకు వచ్చింది. ఈ విధముగా చైతన్యం అచేతనను గుర్తుచేయగా, అచేతన చేతన అంతరార్థమును విశదం చేసింది. ఈ రెండు పరస్పర వ్యతిరేకములు ఈ విధముగా మనకు తెలియవచ్చినవి. చేతన ప్రారంభస్థితి ఇంచుమించు చైతన్య రహిత స్థితిని పోలి వుంటుంది.

చైతన్యంతో సంబంధమేర్పడి, దాని ఆనంద అనుభవమును చాలావరకు పొందిన మీదట, శాంతిని వెదికే ఆలోచన మనలో తనకు తానై బయలుదేరింది. పరిశోధన ప్రారంభమించగానే, మన మనస్సు ప్రశాంతతపై నిలిచిపోయినది. ఆ స్థితి మరింత ఆనందదాయకమైనదని మనము భావించినాము. కాని ఇంతవరకు అది ఏవిధముగా ఉన్నది, కనీసం దాని రుచియైనా మనకు తెలియదు. అనుభూతి మన ఆసక్తిని పెంపొందించి ఇంతవరకు దాని అనుభవము కలుగకపోయిననూ, ఇదేదో ఖచ్చితముగా సాధింపతగినదని భావించుట మొదలైనది. దీనినే మనము 'జ్ఞానము' (జ్ఞానము : సాధారణ అర్థములో ఈ పదము, భౌతిక మానసిక ఆధ్యాత్మిక విషయముల గూర్చి అవగాహన. ఆధ్యాత్మిక రంగముయందు, ఈ పదమును అది దేనిని సూచిస్తుందో అర్థముకానంత అగమ్యగోచరంగా ఉపయోగించుట జరిగినది. సాధారణ ఎఱుక, మొదలు అత్యున్నత అంతరంగ జ్ఞానము వరకు ఈ పదమునే వాడుట జరిగినది. ఇది ఎక్కువ అయోమయతకు, దురవగాహనకు దారితీసింది. కొన్ని పుస్తకాలు చదివిన ఒక వ్యక్తి తన గ్రాంథిక జ్ఞానముతోనూ, వాదనాపటిమతోనూ ఇతరులను ఒప్పించగల మరియొక వ్యక్తి, అహం బ్రహ్మోస్మి, సోహం లాంటి ప్రవచనములను పదేపదే వుచ్ఛరించే మరొకడు - వీరంతా వారి అంతరంగ స్థితులతో సంబంధము లేకుండగనే, తాము 'జ్ఞానులమ'ని ప్రకటించుకోవడము. దానిని ప్రజలు అంగీకరించడము జరుగుతున్నది. ఒక అభ్యాసి తన సాధనలో వివిధ గ్రంథులలోని

అధ్యాత్మిక స్థితుల గుండా పయనిస్తున్నప్పుడు అంతరంగంలో పొందే అనుభవాలను తెలయజేసేదే నిజమైన జ్ఞానము. వాస్తవమునకు జ్ఞానమనగా, ప్రతిగ్రంథిలోని స్థితులను వ్యక్తి (అభ్యాసి) తాను ప్రత్యక్షంగా అనుభవానికి తెచ్చుకోవడమే. గ్రంథులు అసంఖ్యాకంగా వున్నవి కాబట్టి, అభ్యాసి పొందిన అనుభవ స్థాయి ననుసరించి, అతని జ్ఞాన స్థితులు అనేకరకములుగా ఉంటాయి. అందువలన ఒక వ్యక్తి సాధించినదెంతో నిర్వచించకనే, అతని జ్ఞానస్థాయిని తెలిసుకొనకనే, అతనిని జ్ఞాని అనుట అర్థములేని మాట. ఈ పుస్తకము ద్వారా పాఠకులకు విశదము చేయదలచిన ప్రధాన విషయము ఇదే.) యొక్క ప్రాథమిక దశ అని ఊహించవచ్చును. ఈ ఎఱుకను ప్రజలు నిజమైన జ్ఞానమని అనుకొనవచ్చును. కాని వాస్తవమునకు ఇది శాంతము లేక ప్రశాంతత అను స్థితి ఒకటి వున్నదనే గుర్తింపును మాత్రమే సూచిస్తుంది. ఈ కొలది ఎఱుక ఏర్పడినంతనే అతనిని జ్ఞాని అనుట సామాన్యుని స్థాయి. సామాన్యుని దృష్టిలో జ్ఞానమునకు గుర్తింపు యింతే.

ఇది ఏవిధముగా సంభవించినదను విషయమును అర్థం చేసుకొనుట కష్టముకాదు. జడ అజడలను రెండింటినీ బంధించి వుంచిన అనుసంధానము దాని మూలము. ప్రకృతిలో విషమూ దానికి విరుగడూ సాధారణముగా ప్రక్కప్రక్కనే వుంటాయి. మనం జడత్వ స్థితిలో వున్నప్పుడు స్వాభావికముగానే అజడత్వస్థితిని గురించి ఆలోచిస్తాము. ఎందుకంటే అచేతన మూలములో వున్నది చేతనయే. అంతేగాక వీటి రెండింటికీ అంతర్గత సంబంధము వున్నది. మన మనస్సులో మెరిసిన మొదటి భావన మనం చేతన వైపు సాగిపోవాలని. ఇదే మన ప్రగతికి మొదటి మెట్టు అయినది. చాలా ఎత్తులోగాని, చాలా లోతులోగాని వున్న వస్తువును మన దృష్టి సరిగా గ్రహించలేదనే విషయము అందరికీ తెలిసినదే. కాని మానవుడు మధ్యస్థితిలో వుంచబడినందువలన మధ్యస్థగతి లేదా సమస్థితి ఇతనికి వచ్చినది. మనలో ఆ మధ్యబిందువు ఏమై వుంటుంది? అదే హృదయము. ఈ బిందువు వద్దనే మనము చేతనా చేతనములు అనుసంధానమును స్పష్టముగా అనుభవింపగలము. ఇందువలననే హృదయము మీద ధ్యానము చేయుట బహు ప్రయోజకారి. మనకై మనమే పూనుకొనినామో లేక పరిస్థితులే మనలను ఆ వైపునకు త్రోసినవో. కారణమేమైనా, మనం చైతన్యం వైపు మ్రొగ్గు చూపుతున్నాము. కాని చైతన్య భావము వున్నంతవరకు ప్రాపంచిక భావన కూడా వుంటుంది. దీనినే బూటకపు ద్రష్టలు జ్ఞానమని అన్నారు.

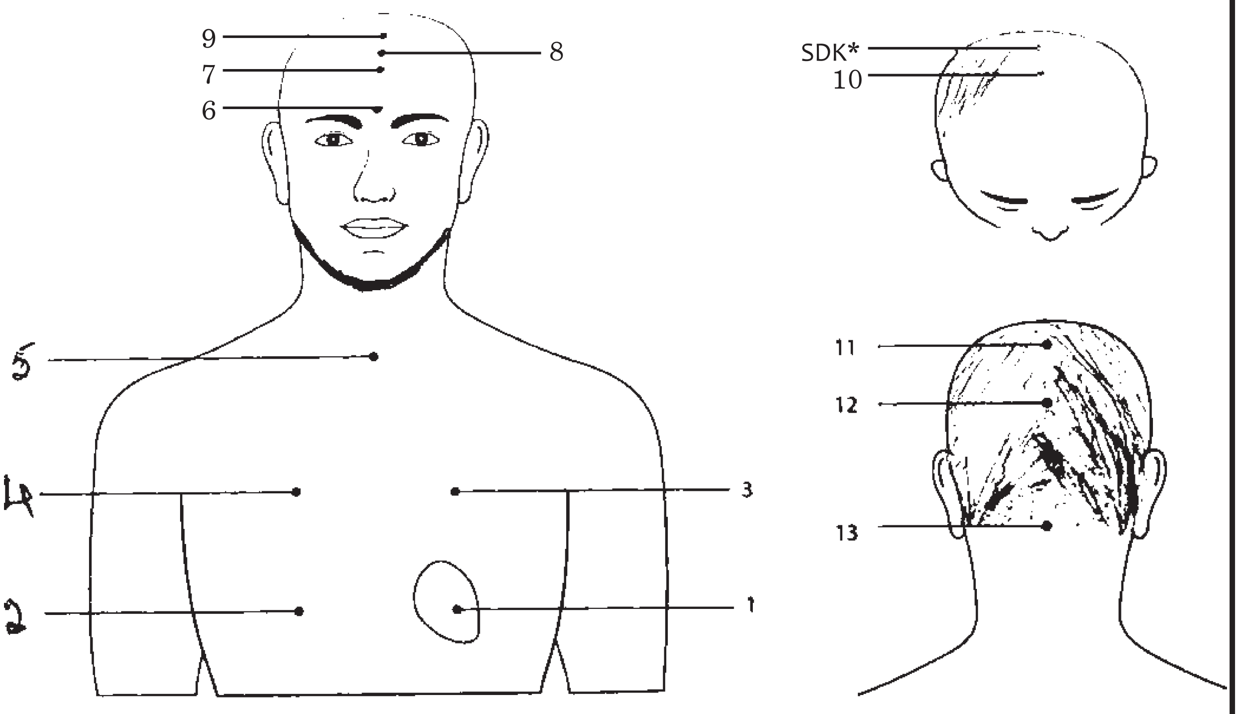

*SDK: Sahasra Dal Kamal

గ్రంథులు (Knots - Granthis)

మొదటి గ్రంథి :

చేతన స్థితికి సంబంధించిన విషయమును పూర్తిగా తెలుసుకొని, దాని ప్రభావమును గ్రహించి దానితో మనము లయము చెందినపుడు దానిని గురించిన సరియైన జ్ఞానము మనకు లభిస్తుంది. ఈ స్థితిని మనము పెంపొందించుకొని, దాని చైతన్యములో (Consiousness) లయమైనపుడు దానిని గురించిన సమస్తము మన ఎఱుకకు వస్తుంది. అప్పుడు మనము ఆస్థాయి వరకు ''జ్ఞాని'' - అనగా ఆ స్థాయి వరకు మనకు విశదీకృతమైనది. దాని వలన లభించిన ఆనందస్థితి మనమింకనూ ముందుకు పోవునట్లు తరుటవాత స్థితిలోనికి ప్రవేశించేటట్లు ప్రోత్సహిస్తుంది. మనలోని ధైర్యము మనము నిజ జీవితము వైపు ప్రగతి సాధిస్తున్నామనే సంతోషకర వార్తను మనకందజేస్తుంది. అది ప్రతి లయావస్థ (**లయావస్థ** *: సంపూర్ణ లయస్థితి. వాస్తవమునకు లయమగుట అంటే ఒక కేంద్రములో లేదా గ్రంథిలో అభ్యాసి ప్రవేశించి అక్కడి స్థితిలో స్థిరత్వమును పొందుట. తగినంత సాధన చేసిన తరువాత అభ్యాసి ఒకానొక గ్రంథియందు ప్రవేశించి ఆ ప్రదేశమునకు సంబంధించిన పూర్తి అనుభవమును పొందుటకు అతడు దానియందు పరిభ్రమిస్తూ, కొంతకాలము ఆ ప్రదేశమంతా సంచరిస్తాడు. తద్వారా అక్కడి స్థితిని తనలోకి గ్రహించుట (Absorb) ప్రారంభిస్తాడు. దానితో అతడు పూర్తిగా సంతృప్తము కావింపబడినపుడు దానితో అతని లయస్థితి (merging) ప్రభావితములోనికి వస్తుంది. దీనినే లయావస్థ అంటారు. కాని ఇప్పటివరకు మనము చేరిన స్థితికి చెందిన ఎఱుక కూడా మనలో ఉంటుంది. ఈ ఎఱుక ఉన్నంతవరకు, లయస్థితి పరిపూర్ణ, పరిపక్వత కలిగి ఉన్నట్లు చెప్పలేము. దీనికొరకు అతను ఇంకనూ ముందుకు పోయి 'సారూప్యత' అని చెప్పబడు స్థిరమైన స్థితిని పొందవలసి వున్నది. ఇది కూడా చివరి స్థితికాదు. లయస్థితి, సారూప్యతల గుర్తులు (impressions) కూడా తొలగింపబడిన, సూక్ష్మతరమైన స్థితి ''సాయుజ్యత''ను చేరవలసి వుంది.)* పిదప సంభవిస్తుంది. మనము దానియందు ప్రవేశిస్తాము. అది మనము ముందుకు వెళ్ళుటకు దోహదము చేస్తుంది. ఫలితముగా మనము తరువాతి బిందువు వైపుకు కదులుట ప్రారంభిస్తాము. అక్కడ నిర్విరామత (Restlessness) వున్నా, మన సంకల్పము దృఢముగా వుంటే, మన ప్రయత్నములు హృదయపూర్వకమైనవైతే, ముందు స్థితికంటే ఉన్నతతర స్థితి మనలో తప్పక ఉదయిస్తుంది. నిజానికి అన్నీ మనకు అందుబాటులోనే వున్నాయి కనుక మనము ఎక్కడకూ పోనవసరము లేదనే విషయము వాస్తవమైనా మనము తప్పనిసరిగా చివరిస్థితిని సాధించితీరవలెను. మన అంతరంగములోని విషమును బయటకు లాగగల మంచి మార్గదర్శకుడు లభించినచో అప్పుడు మిగిలేది అమృతము మాత్రమే. స్వయంకృషితో కొందరు. కొన్ని సందర్భములలో పరిమిత దూరం వరకు పయనించగలుగవచ్చును. కాని అందుకు చాలా సమయం పడుతుంది. మరియూ మార్గము పొడుగునా సుడిగుండాలలో చిక్కుకొనిపోయే ప్రమాదం

వుంది. ఈ మార్గములో ఉపబిందువులు (Sub-points) లెక్కలేనన్ని వున్నాయి, మరియు ప్రతి బిందువు వద్ద సాయుజ్యత, లయావస్థ స్థితులు మరల మరల కలుగుతుంటాయి.

ఇప్పుడు, ఈ మొదటి ఉపబిందువు (Sub-point) తరువాత వికసించు జ్ఞాన స్థితిని విశదం చేస్తాను. మనము తరువాతి బిందువును చేరుటకు ఈ బిందువును దాటినపుడు అంతయూ మార్పు చెందినట్లుగా కనిపిస్తుంది. దానిలో మనము లయమైనపుడు మనలో ఒక దైవికమైన స్థితి (Godly State) ప్రబలమగుట ప్రారంభించును. సారూప్యత ఏర్పడే కొలది సమస్త జడ అజడ పదార్థములన్నింటిలోనూ దైవాంశ (Divine touch) ప్రతిబింబించినట్లు ఒక విచిత్ర పరిస్థితిని మనము అనుభూతి చెందుట ఆరంభిస్తాము. ఈ బిందువుయందలి వర్ణింపనలవికానంత ఉద్రేక భావ విస్ఫోటనల కారణముగా, సమర్థవంతమైన సద్గురువు సహాయము లేని వారికి తరచుగా ఒకరకమైన ఉన్మాదస్థితి - అవధూత (***అవధూత** : పారవశ్యత/Ecstatic : ఒక విచిత్రమయిన ఉన్మాదమునకు గఖురియైన వానిని ఈ పదము సూచిస్తుంది. ఈ స్థితిలోని వ్యక్తి సంభాషణ అసందర్భముగానూ, అతని చర్యలు అర్థరహితంగా, విచిత్రముగానూ వుంటాయి. అతడు తన ఇష్టము వచ్చిన రీతిన ప్రవర్తిస్తాడు. ఏదో ఒక ప్రత్యేక విషయముపై మాత్రమే కేంద్రీకృతమై వుండు అతని భావనలు అతనికే దిగ్భ్రమ కలిగిస్తాయి అనేది స్పష్టము. ఒక గ్రంథిలో నున్న ఒక ప్రత్యేక స్థితిని అధిగమిస్తున్న సందర్భములో అభ్యాసికి ఒక్కొక్కప్పుడు ఇట్టి స్థితి సంభవింపవచ్చును. తంత్రికులు లేదా యోగ సాధనాపరులలో చాలామందికి ఈ స్థితి సంభవిస్తూ వుంటుంది. ఏదో ఒక కేంద్రము (Point)లోని అత్యంత ఆకర్షణీయ స్థితికి అభ్యాసి లొంగి పోయినపుడు ఆధ్యాత్మిక సాధనాపరులలో కూడా ఇది ఒక్కొక్కసారి సంభవిస్తూ వుంటుంది. కాని గురువు ఆ స్థితిని సరిగా అర్థం చేసుకోలేక పోయినపుడు, లేదా తన శక్తి స్తోమతలతో దానిని అదుపు చేయలేనపుడు మాత్రమే ఇది సంభవిస్తుంది. ఇందులో పడిన అభ్యాసి ఈ స్థితిని చాటుటకు ఇష్టపడక, అక్కడి ఆకర్షణలకు దాసుడైన అతడు అందులోనే స్థిరముగా వుండిపోతాడు. ఫలితముగా అతని ప్రగతి శాశ్వతముగా నిలిచిపోతుంది. ఈ స్థితుల నన్నింటిని జాగ్రత్తగా గమనించి అభ్యాసి వాటిలోనికి జారిపోకుండా కాపాడు సమర్థుడైన గురువు యొక్క ప్రథమ కర్తవ్యం. మన సాధనా పద్ధతిలో ఈ అపాయ స్థితికి అవకాశమే లేదు. అభ్యాసి ఎఱుక లేకుండా గురుదేవులు తమ అసాధారణ శక్తిని వినియోగించి అభ్యాసి అటువంటి కేంద్రములనుండి తప్పుకొని ప్రక్కనుండి ముందుకు పోవునట్లు చేస్తారు.*) గతి కలిగి అందుమూలముగా అదేస్థితియందు శాశ్వతముగా చిక్కుకొని, ప్రగతి పూర్తిగా శాశ్వతముగా నిలిచిపోతుంది. వాస్తవమునకు జ్ఞానమనే గ్రంథములో మొదటి అధ్యాయము వంటిది ఈ స్థితి; తాము జ్ఞానులమని, ఎఱుగ గలవారమని డాంబికముగా చెప్పుకొనేవారిలో ఎవరికైనా ఈ అనుభూతి వచ్చిందా? అని మనము ప్రశ్నించి చూద్దాము! మన భావనాశక్తిని వుపయోగించి ఈ స్థితిని పొందుటకు ప్రయత్నించిన అది కేవలము కృత్రిమముగా మాత్రమే వుంటుంది. కాని వాస్తవమైన సహజస్థితి కానేరదు.

ఇప్పుడు మనము తరువాతి గ్రంథిని చేరినాము. ఈ గ్రంథి యందలి స్థితికి సంబంధించిన ఎఱుక, జ్ఞానము యొక్క రెండవదశ. మన ప్రేమ, భక్తులతో ఈ గ్రంథి యందు ప్రవేశిస్తే, పూర్వపు స్థితి కంటే ఇది తేలికగాను, సూక్ష్మతరముగానూ వున్నదని గ్రహించగలము. ఈ రెండవ గ్రంథి యందు మనము గమనించునది ఏమిటి? అది, అంతటా అన్నిటా దైవికమైన స్థితి (Godly State) నిండి వున్నదనే విషయమును మనకు తెలియజేసే స్థితి. దీనిలోనికి మనము మరింతగా చొచ్చుకొని పోయినా మనినట్లుగా మనలో కొంత సరళత, సహజత్వములు ప్రతిబింబిస్తాయి. ప్రతి బిందువు వద్ద సాయుజ్యత పొందుట లయమగుట పరిపాటి అవుతుంది. ఆ క్షేత్రపు విషయ పరిజ్ఞానమునకు చివరి దశే సాయుజ్యత. దీనిలో మనము అవసరమయినంతమేర పరిభ్రమించి, పూర్తిగా అనుభూతి చెందిన పిమ్మట, తరువాతి గ్రంథి మన దృష్టిలోనికి వస్తుంది.

రెండవ గ్రంథి :

మన భక్తి యొక్క తీవ్రత ఇందులోనికి మనము తప్పనిసరిగా ప్రవేశించునట్లు చేస్తుంది. ఒక గ్రంథిని విడచి మరియొక గ్రంథిలోనికి ప్రవేశించునపుడు అభ్యాసి మనస్సుయందు కొద్దిగా భారమును అనుభవించు కారణంగా తమ సాధనను తరచుగా విరమిస్తుంటారను విషయము మనము జ్ఞప్తియందుంచుకొనవలెను. కాని ప్రతి అనారోగ్యానంతరము మంచి ఆరోగ్యం లభిస్తుందనే విషయమును మనం గమనిస్తే ఈ గ్రంథులను అధిగమించే మన ప్రయత్నమునకు మంచి ప్రోత్సాహము లభిస్తుంది. ఇప్పుడు ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలస్థితి మరింత మార్పు చెందుతుంది. ముందున్న సాంద్రత ప్రభావము చెప్పకోదగినంతగా తొలగిపోయినట్లు మనము అనుభూతి చెందుతాము. సత్‌తత్వస్థితి స్పష్టముగా మనలో గోచరమగుట మొదలగును. పరిపూర్ణమైన పవిత్రత ఇంకా ఇక్కడకు చాలా దూరములో వున్నా, తేలికతనము అధికమగునంతగా నిరాడంబరత ఏర్పడుతుంది. మూడవ గ్రంథి చివరలో ఈ స్థితి అనుభవమునకు వస్తుంది. ఇక్కడ మనకు ఆత్మస్వరూపము (Glimpses of the soul) గోచరమగుట ప్రారంభమగును. మరియు ఇక్కడ మన అనుభవములు తదనుగుణము గానే వుంటాయి. ఈ కారణమువలననే దీనిని ఆత్మస్థానము (Seat of Atman) అంటారు. నిర్మలత, సరళతలు ఈ స్థితిలోని ప్రధాన లక్షణము. కొంతవరకు సమత్వస్థితి భావన కూడా అనుభవములోనికి వస్తుంది. ఇందులో అసంఖ్యాకమైన ఉపబిందువులు వున్నాయి. వాటి వివరణము వలన సాధనకు ప్రయోజనము లేదు. పైగా వాటి మధ్య తేడా వర్ణించుట సాధ్యముకాదు. క్లుప్తముగా చెప్పాలంటే, ఇక్కడ మనకు ఆత్మసంబంధమైన ఆనందస్థితి ముసుగులు తొలగింపబడి మనకు అందింపబడినది. ఈ క్షేత్రపు ప్రత్యేక లక్షణములతో మనకు సంబంధము ఏర్పడుతుంది. మరియు మనము ధ్యానము కొనసాగించుట ద్వారా అందులో లయము పొందవచ్చును. మొదటి ఆవరణము తొలగింపబడి, మనము ఆత్మసౌరభము (fragrance of the soul) ఆఘ్రాణించుట మొదలయినది. లోన, బయటా అంతటా అటువంటి దృశ్యములే కనిపిస్తాయి.

ఈ స్థితిని పూర్తిగా సాక్షాత్కరింపచేసుకుంటే కాని మనకు జ్ఞానము లభించిందని చెప్పలేము. మానసిక ఏకాగ్రతా బలముతో దీనిని వృద్ధి చేసుకొనుటకు ప్రయత్నిస్తే, అది మోసము మాత్రమే అవుతుంది. అసాధారణ మానసిక దృశ్యాలు గోచరమౌతాయి. సందేహములేదు. కాని ఇవి మన భావనాశక్తి ప్రయోగఫలితముగా ఏర్పడినవే కాబట్టి అవి మనలను, విడిపించుకునేందుకు వీలులేనంతగా గట్టిగా బంధించి, మనలను వలలో ఇరికించు బంధములుగా మాత్రమే పనిచేస్తాయి. ప్రారంభమునుండి చివరి వరకు సరియైన విధానమును సాధనాపద్ధతిని అనుసరించు వాడే వాస్తవమునకు నిజమైన సాధకుడు.

రెండవ గ్రంథి ఆత్మక్షేత్రమును పూర్తిగా ఆవరించి వున్నది. దీనిలో అనేక ఉపబిందువులు పొరల రూపములో ఒకదానిపై ఒకటి స్థిరముగా ఏర్పడి వున్నాయి. ఈ క్షేత్రమునుండి విడివడాలంటే మనమీ పొరల (ఆవరణల) నుండి బయట పడవలెను. మనమిప్పుడు ఏదోవిధముగా ఈ పొరలనుండి బయటపడి, దైవకృపవలన తరువాతి స్థితికి చేరుకుంటాము. దివ్యజ్ఞానపు తరువాతి స్థితిని మనము చేరినామంటే, అంతకు మునుపు మనము దాటి వచ్చిన స్థితులకు సంబంధించినంత వరకు జ్ఞానులమయినామని అర్థము.

మూడవ గ్రంథి :

మనకిప్పుడు కనిపిస్తున్న అన్ని వస్తువుల మూలతత్వముల సమ్మేళనమే సృష్టి నిర్మాణము. ఇక ఇప్పుడు తరువాతి స్థితి వస్తుంది. నిజమైన భక్తుడు తన నిజమైన ప్రేమతో అందలి వేడిమిని సమన్వయము చేసుకుంటాడు. ఇక్కడ మీకు నేను మరియొక విషయమును తెలియజేస్తాను. అది ఏమంటే సృష్టి మొదట్లో ఈ ప్రవాహములన్నీ దేని నుండి ఉద్భవించినవో ఆ మూలము. అప్పటికింకా పదార్థముతో మిశ్రమము చెందలేదు కనుక చల్లగా వున్నది. ప్రవాహము బయటకు వచ్చినపుడు కుదుపులను కలిగించి, అవి అనేక రెట్లు పెరుగుతూ పోయినవి. ఏ బిందువు నుండి సృష్టిక్రమము మొదలైనదో అక్కడే ఈ కుదుపులు ఎక్కువగా సంభవించినవి. దీనిని మరింత స్పష్టముగా అర్థము చేసుకొనుటకు, దీనిని మూడు భాగములు చేసి పరిశీలిద్దాము. తన చర్యలవలననే తనలో ఉష్ణము ఉత్పన్నమగునంతవరకూ ఈ శీతలస్థితి కొనసాగింది. అందులోనుండి వేడి వుత్పన్నమయినప్పటి నుండి ఇది వేరే రూపమును ధరించుట ప్రారంభించింది. ఇది కేంద్ర భాగము. ఈ కేంద్రభాగమే మనలో గ్రంథి రూపములో నిలిచిపోయినది. అందులో కొన్ని ఆవృత్తములవుతున్న వలయములను మనము చూస్తాము. మీకు వాస్తవ విషయమును వున్నదున్నట్లుగా తెలియజేస్తున్నాను. ఆ అసలు మూలతత్వమే ఇప్పుడొక గ్రంథి రూపము దాల్చివున్నది. అసంఖ్యాకమైన క్రియప్రతిక్రియల మూలమున ఇది సాంద్రతచెంది (గుమిగూడి), పదార్థముగా మారిపోయినది. మనమిప్పుడు భావనద్వారా అందులోలీనమై, ఇంకనూ ముందుకు పోవడానికి తగు ప్రయత్నములో దానిచుట్టూ పరిభ్రమిస్తున్నాము. మన తీవ్ర ఆకాంక్ష ద్వారా ఈ గ్రంథిలోని నిజస్థితితో ప్రత్యక్ష

సంబంధము కలిగించుకొనినపుడు అది అగ్నితత్వమునకు సంబంధించి వున్నదని గుర్తిస్తాము. ఇందులో లయము చెందుట వలన అభ్యాసి అగ్నితత్వం మీద ఆధిపత్యమును సంపాదిస్తాడు. ఈ ఉపకేంద్రమును దాటగానే, దాని మౌళిక ప్రజ్ఞను మనము చేరుకుంటాము. ఇంకనూ ముందుకు పోయి ఈ గ్రంథి స్థితిని పూర్తిగా అవగాహన చేసుకొనుటకు, ఇది సోపానంగా పనికివస్తుంది. దీనిలో లయం చెందుటవలన ఈ క్షేత్రపు స్థితుల జ్ఞానము మనలో ఏర్పడినది. ఇది ఇప్పుడు మనది. దానిపై మనము ఆధిపత్యము సంపాదించినాము. ఈ స్థాయివరకు జ్ఞానులమయినాము. జ్ఞానమంటే అదీ నిజమైన అర్థము. జ్ఞాని యొక్క నిజస్థితి ఇది. మనము ఏ స్థితిలో లయమై వున్నామో దాని సాయుజ్యతను పూర్తిగా పొందివుండడమే దానికి సంబంధించిన వాస్తవ జ్ఞానమంటే. అది మనకు ఆ స్థితికి సంబంధించిన ఎఱుకను పూర్తిగా ఇస్తుంది. అందుకే దీనిని వాస్తవ జీవితమని, చైతన్యం గల ప్రాణి మాత్రమే అనుభవించగలదని అంటారు. ఈ విధముగా ప్రోత్సహింపబడి మనం ఇంకా అధిక జ్ఞానమును పొందుటకై ఆకాంక్షిస్తాము.

నాలుగవ గ్రంథి :

మనం ప్రయాణము కొనసాగించి, తరువాత ఉన్నతతర గ్రంథిలోనికి ప్రవేశిస్తాము. ఇక్కడ అగ్నిస్థితి అదృశ్యమయినది. అంటే మనము ఇంతకు మునుపు స్థితికి పూర్తిగా భిన్నమైన స్థితి, జలస్థితికి చేరినామని అర్థము. ఇక్కడి లయస్థితిలో స్థిరపడితే, అప్పుడు ఎంత పరిభ్రమించినా ఈ తత్వముపై మాత్రమే మనకధికారము లభిస్తుంది. పరతత్వమును అన్వేషించుటకు కావలసిన ఆకాంక్షను తీవ్రతరము చేయడమే జ్ఞానము మనకిచ్చే సహాయము. ఈ ఆకాంక్ష (అన్వేషణబుద్ధి) లేకపోతే, లేదా తక్కువైతే, సరియైన మార్గములో సత్‌తత్వముకై తపించకపోయినచో, అభ్యాసి ఈ బిందువు యొద్దనే నిలచిపోయి మహత్యములను ప్రదర్శించుట మొదలుపెడతాడు. ఈ గ్రంథిలోని స్థితిని పూర్తిగా అనుభూతిలోనికి తెచ్చుకోవాలంటే ప్రతీ లయస్థితి తరువాత కలుగు సారూప్యతను పొందుటకు సహాయపడు పరమసత్త (Absolute Reality)కై తపన కలిగి వుండుట అవసరము. మన ధ్యేయము అనంతత్వం కాబట్టి, మనము ఈ గ్రంథిపై ఆధిపత్యము సంపాదించిననూ, ఆ శక్తిని మహత్యముల రూపములో ఉపయోగించవలెనని అనుకోము. విశాలమయిన జలక్షేత్రము ఎదుట వున్నప్పుడు, ఒక వ్యక్తికి కలిగే ప్రసన్నతతో కూడిన శాంతి వంటిది ఈ గ్రంథియందు వుంది. ఇక్కడి స్థితితో సాయుజ్యత పొంది అభ్యాసి దీనికి సంబంధించిన పూర్తి జ్ఞానమును సంపాదిస్తాడు.

మరియొక విషయము తెలియజేయవలసి వుంది. ప్రతి గ్రంథిలోనూ లయమైన తరువాత, మనకు లభించే సారూప్యస్థితే వాస్తవమునకు, చివరి దశకాదు. ఈ సారూప్య స్థితికూడా అంతకంటే సూక్ష్మమైన సాయుజ్య స్థితితో లీనమవుతుంది. అది లభించినపుడే మనము పొందిన జ్ఞానము పరిపూర్ణమవుతుంది. ఇప్పుడు ఈ సాయుజ్యత స్థితిని మనము పొంది, ఇంతకంటే ఉన్నతమైన జ్ఞానమును పొందుటకు ముందుకు వెళతాము.

ఐదవ గ్రంథి :

వెదకుటకు, ఆకాంక్షకు మధ్య చాలా తేడా వున్నది. రెండింటిలోనూ ఆకాంక్షయే చాలా యోగ్యమైనది. మన ఆకాంక్షే మనలను మునుపు దాటి వచ్చిన గ్రంథులన్నింటికంటెనూ ఉన్నతమయిన గ్రంథికి చేరుస్తుంది. మనమిప్పుడు ఈ గ్రంథిని చేరి, అందులో పరిభ్రమిస్తూ అనుభవపూర్వకముగా ఇక్కడి స్థితులను తెలుసుకొంటున్నాము. ఇప్పుడు దీనిపై మనకు స్థిరత్వము ఏర్పడి, ఇందులో లయమగుటకు అవసరమగు స్థితిని మన ఆకాంక్ష అందించింది. దీనివలన ఒకరకమైన విచిత్ర ప్రకృతి గల ఈ గ్రంథిని అనుభవించే అవకాశము లభించినది.

ఈ దశను చేరుసరికి మనకు వాయుతత్వము మీద ఆధిపత్యము లభిస్తుంది కాని ఇక్కడ, వాయువు కొంత మార్పు చెందినది. అది పెనుగాలిలా వున్నట్టుండి వీచదు. అలజడిలేకుండా ప్రశాంతముగా వుంటుంది. ఈ స్థానములో అభ్యాసి తరచుగా రెండు స్థితులను పొందుతాడు. ఈ జ్ఞానస్థితి నుండి నిజస్థితికి కదలి వెళ్ళుచున్నపుడు, కొన్ని సందర్భములలో అతనికి విచార భావన కలిగి కన్నీరు వస్తుంది. కొన్నిమార్లు అభ్యాసికి ఉద్వేగపూరితమైన నవ్వు, ఏడ్పు కలుగుతాయి. మన సాధనా విధానంలో అభ్యాసి ఇక్కడ చాలాసేపు వుంచబడడు. గురుదేవుల శక్తితో అతనిలో సాయుజ్యస్థితి (Identicality) ఏర్పరుచబడి ముందుకు తీసుకొనిపోబడుట జరుగుతుంది. ఈ విధముగా ఇప్పుడు అభ్యాసి ముందుకు పోవలసిన సమయము వచ్చింది. దీనితో పిండప్రదేశమునకు (భౌతిక క్షేత్రమునకు) చెందిన పరిపూర్ణ జ్ఞానము లభించింది.

ప్రతి గ్రంథికి ప్రత్యేకమైన ఒక నాదం వుంటుంది. గ్రంథి ఔన్నత్యమును బట్టి నాదము యొక్క శ్రావ్యత మారుతూవుంటుంది. పైకి వెళ్ళుకొలది అది సున్నితంగా, మరింత సున్నితంగా మారుతుంది. అభ్యాసి తన దృష్టిని ఈ నాదంపైన కాని లేక వాటి ఉదాత్త అనుదాత్త స్వరాలపైగాని కేంద్రీకరిస్తే అతనికి సిద్ధులు (మహిమలు ప్రదర్శించే శక్తులు) లభిస్తాయి. ఈపై అయిదు గ్రంథులలోని నాదాలలో కొద్దిగా తేడాలున్నా, పరస్పరం సామ్యం వున్నది. దీనినే పంచాగ్ని విద్య (*పంచాగ్ని విద్య : భూమి, అగ్ని, నీరు, వాయువు, ఆకాశములు అనేవి పంచతత్వాలు. ఇవి పిండ ప్రదేశములోని పంచకోశములతో సన్నిహిత సంబంధము కలిగివుంటాయి. ఈ కోశాలు మానవ హృదయ క్షేత్రంలో ఏర్పరుబడి వున్నాయి. ఈ కేంద్రములపై ఆధిపత్యం సంపాదించుట అంటే, వీటితో సన్నిహిత సంబంధముగల పై అయిదు మూలతత్వములపైన అదుపు అని అర్థము. సమస్త భౌతిక శక్తులూ, ప్రత్యక్షముగానో లేక పరోక్షముగానో ఈ పంచ మూలతత్వములపై ఆధారపడియున్నది. యోగి యీ ఐదు బిందువులపై ఆధిపత్యము పొంది, మంచి కార్యములకు ఆ శక్తులను వినియోగిస్తాడు.*) అంటారు. దీనిపై రావణునికి పూర్తి అధిపత్యం వుండేది. కాని మిత్రులారా, ఎవరినీ రాక్షసునిగా తయారుచేయుట నా ఉద్దేశ్యము కాదు. కాబట్టి వీటి గురించిన రహస్యమును బయటపెట్టదలచలేదు. ఎవరైనా ఆ విధముగా కావాలనుకున్నవారు తమకు తాముగా ప్రయత్నించవచ్చును. ఈ కేంద్రములో ప్రకంపనములు ప్రతిధ్వనిస్తున్నట్లుగా అనిపిస్తుంది. స్థితిలోని మార్పు ననుసరించి ధ్వని తీవ్రముగా కాని, మందంగాగాని వుంటుంది.

ఆరవ గ్రంథి :

మనమిప్పుడు బ్రహ్మాండ మండలములోనికి ప్రవేశించినాము. ఇది ఆరవగ్రంథి. ఇక్కడ నుండే బ్రహ్మాండ మండలము మొదలవుతుంది. ఇక్కడ మీకొక విషయము చెప్పుట అసందర్భము కాదనుకొంటాను. అది ఏమంటే : పిండ ప్రదేశమును అధిగమించి బ్రహ్మాండ మండలములో అడుగు పెట్టిన వ్యక్తి భూమిపై జన్మించుటకై తిరిగిరాడు. ఇంతవరకూ లభించిన జ్ఞానమునకు ఫలితం యిదే. ఇప్పటినుండి అనుభవాల స్వరూపము మారుతుది. పదార్థముల ప్రభావము చెప్పుకోదగినంతగా పలుచబడిపోతుంది. ఆ గ్రంథినుండి ముందుకు మన ప్రయాణము ఇంతకు మునుపు చెప్పినట్లుగా మామూలు పద్ధతిలోనైనా కావచ్చును. లేదా అసమర్థుడైన గురువు లభించిన ఆయన సహాయముతో త్వరితగతిలోనైనా కావచ్చును. సమర్థుడైన గురువు అభ్యాసిని అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువకాలము ఏ గ్రంథిలోనూ వుంచడు. కాబట్టి అభ్యాసలో ఆయాగ్రంథులలోని స్థితులను తానే సృష్టించి తరువాతి గ్రంథికి తీసుకొని వెళతాడు. స్వతంత్రముగా సాధన చేసేవారు కూడా మామూలుగా సాయుజ్యత పొంది లయమగుట ద్వారానే ముందుకు పయనం సాగిస్తారు. కాని, వీరు ఇందులోని ఆకర్షణలకు లోబడి ముందుకు వెళ్ళుటకు ఇష్టపడక అక్కడే నిలిచిపోయే ప్రమాదము తరచుగా సంభవిస్తూ వుంటుంది. ఈ గ్రంథిలో కావలసినంత వెలుగువున్నా కొద్దిగా అస్పష్టత (పొగమంచు క్రమ్మినట్లు) కూడా వుంటుంది. ఈ గ్రంథియందలి స్థితిలో సాయుజ్యత చెందినపుడు, పొగమంచు కరిగిపోయి వెలుగుమాత్రం మిగులుతుంది. మూలమునుండి వచ్చుశక్తిని అంతటా పంపిణీ చేసే కేంద్రమిదే. పిండ ప్రదేశమునకు కూడా శక్తిని సరఫరా చేస్తుంది.

ఏడవ గ్రంథి :

మనమిప్పుడు ఏడవ గ్రంథని చేరినాము. ఇది పూర్తిగా బ్రహ్మాండమండల క్షేత్రములో వున్నది. దీనిని విరాట్ క్షేత్రము అని కూడా అంటారు. దీని ఘనతను గూర్చి ఏమని చెప్పేది? ప్రతి అభ్యాసి ఈ స్థితికి వచ్చునట్లు దైవము అనుగ్రహించు గాక! తాము ఇంకనూ ముందుకు పోగల అవకాశముందను శుభవార్త వీరికి లభించుగాక! ఇక్కడ పవిత్రత దైవభక్తి భావనలు అధికంగా వుంటాయి. అయిననూ పదార్థ ప్రభావము ఇంకా వుండనే వుటుంది. మహాభారతయుద్ధంలో ప్రయోగించిన అణుశక్తి చాలా గొప్పది. ప్రతియోగి శక్తివంతమైన విద్యుత్‌శక్తి పై పూర్తి ఆధిపత్యం కలిగి వుంటాడు. ఇట్టి శక్తి ఈ గ్రంథియందు అధికారికంగా వున్నది. పూర్వకాలములోని యోగులలో ఈ మహాశక్తి లేని యోగులు బహుశా చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే యుండివుంటారు. ఇది చాలా రమణీయంగా, ఆకర్షణీయంగా వుంటుంది కనుక అభ్యాసి తరచు ఇక్కడే నిలిచిపోతాడు. తత్ఫలితంగా అతని ప్రగతి కుంటుపడుతుంది. ఇది ఇంత అమోఘంగా కనిపించినా యోగి దృష్టిలో ఇక్కడి స్థితి శిశువుచేతిలో ఆటబొమ్మ వంటిది. దూర్వాసమునిలో ఈ శక్తి అవధులు మించి వుండేది మరియు ఇతరులను తబ్బిబ్బు పరచి కన్నీరు తెప్పించే రుద్రశక్తితో సంబంధము కలిగి వుండేది. భారతీయులకు

ఋషులంటే అత్యంత గౌరవం. అందుకే దూర్వాసముని రుద్రావతారంగా భావించారు. ఆధ్యాత్మిక రంగములో దూర్వాసుని వాస్తవస్థితిని గూర్చిగాని, అంతవ్యతిరేక పరిణామముతో ఆయన తన జీవితధ్యేయమును ఎంతవరకూ సాధించినారనే విషయం కాని నేను వ్యాఖ్యానించదలచలేదు.

ఈ క్షేత్రము అక్షయశక్తి (తరగని శక్తి)కి నిలయం. పిండ ప్రదేశములోని ప్రతియొకదానికి ఇక్కడనుండే శక్తి అందజేయబడుతుంది. ఇక్కడ సమస్తమూ సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ రూపంలో (పరమాణు రూపంలో) వుంటుంది. ఈ ప్రాంతపు జ్ఞానము మనకు లభించగానే, ఇక్కడ ప్రత్యక్షముగా వున్న సర్వశక్తుల విషయము అగతమౌతుంది. ఇందులో మనము లయము చెందుట ప్రారంభముకాగానే మనలోని ప్రతిబిందువులోనూ విద్యుత్ వంటి శక్తి వున్నట్లు అనుభూతి చెందగలము. ఇప్పుడు, ఈగ్రంథిలో మన వ్యాపకత మొదలవుతుంది. విశ్వమంతా వ్యాప్తి చెందిన అనుభూతి మనము పొందుతాము, ఎందుకంటే, దీనిలో మన వ్యాప్తికి తగినట్లుగానే పిండప్రదేశములో మన వ్యాప్తి కలుగుతుంది. ప్రకృతి ధర్మాన్ని తాత్కాలికంగా నైనా స్తంభింపచేయుటకు యోగులు దీనిని ఉపయోగించవచ్చును. ఎటువంటి మహాకార్యమైనా నెరవేర్చుటకు ఈ యోగశక్తిని ఏ విధంగానైనా ఉపయోగింపవచ్చును. ఈ గ్రంథిలో పూర్తిగా లయమైన వ్యక్తి భయంకర మారణాయుధాలు సైతం నిర్వీర్యం చేయగలడు. భూమిమీద భౌతికంగా సంభవించు సంఘటనలన్నీ ముందుగానే ఇక్కడ సూక్ష్మరూపంలో సంభవిస్తాయి. భవిష్యత్తులో భౌతిక ప్రపంచములో సంభవింపబోయే వాటిని ఇక్కడ ముందుగానే తెలుసుకోవచ్చును. మనకు సునిశితత్వం (Sensitivity) వుంటే విశ్వాన్ని పరిపాలించే మహాశక్తులన్నింటినీ ఈ బ్రహ్మాండమండలములోనే అతిచిన్న బిందువుల వద్దనే చూడగలము. మారణాయుధాల ఉత్పత్తికి ఈ శక్తులను అనుసంధానించు ప్రయత్నము ఆధునిక శాస్త్రవిజ్ఞానము తీవ్రముగా చేయవచ్చును. కాని దివ్యత్వము కంటెనూ భౌతికమైన వాటిపట్లనే దృష్టి కలిగిన పాశ్చాత్య నాగరికతకు వంతపాడే వారు మాత్రమే ఇట్టి పనికి పూనుకొనవచ్చును. అయితే, యోగి మరియొక విధముగా లోచిస్తాడు. మూలతత్వ గ్రాహ్యతే ధ్యేయంగా గల యోగి, ఈ శక్తులను విశ్వ కళ్యాణమునకు ప్రజా క్షేమమునకు మాత్రమే వినియోగిస్తాడు. అప్పుడప్పుడు ప్రకృతియే ఈ శక్తులను వినాశనమునకు వినియోగించు సందర్భములు లేకపోలేదు. ఈ గ్రంథిని పూర్తిగా తిరిగిరావడానికి వేలకొలది సంవత్సరాలు కూడా సరిపోవు. సమర్థుడైన గురువు లభించి,, ఆయన తనశక్తిచే మనలను అతితక్కువ కాలంలో పూర్తిగా సందర్శించేటట్లు చేయగలిగితేనే ఇది సాధ్యపడుతుంది. ఈ వివిధ గ్రంథులను దాటి ధ్యేయం చేరుటకై మనకు అట్టి మార్గదర్శి అత్యవసరము. ఆయన ఇక్కడినుండి కాంతిని (వెలుగు) గ్రహించి, అన్ని ప్రాంతములకు పంపిణీ చేస్తారు. చంద్రుడు, నక్షత్రములు గ్రహములు - ఇవన్నీ ఇక్కడనుండే వెలుగును పొందుతాయి.

ఈ గ్రంథికి సంబంధించిన అత్యధిక జ్ఞానము పొందు ఉద్దేశ్యముతో దీనియందు పూర్తిగా సంచరించుటకై దీనితో సాయుజ్య, లయ స్థితులను పొందుట మరియు ఈ గ్రంథితో లయావస్థ

పొందుట మనకు అత్యావశ్యకము. ఈ కేంద్రములో తరచుగా చాలామంది ప్రగతికి అడ్డుగోడయిన అవధూత గతి నుండి ఉన్మాదపు ఉద్రేకమును పొందుతారు. ఏదిఏమైనా సాయుజ్య లయస్థితులు మనము పొందినపుడు పరిస్థితులు మారుతాయి. మరియు ఈ కేంద్రమునకు సంబంధించిన జ్ఞానము లభిస్తుంది. అయితే పవిత్రత భావన ఇంకా వుంటుంది. కాని ఇందులో వున్న కొంత తీవ్రత, ఇందులో కొంత శక్తి వుందన్న విషయమును బలపరుస్తుంది. తాము జ్ఞానులమని ప్రకటించుకున్న వారిని, ఈ విషయములో వారికెంత జ్ఞానమున్నదని ప్రశ్నిస్తే ఏమంటారు? నిజం చెప్పాలంటే వారిలో నిజజ్ఞానస్థితి ఉదయించనే లేదు. తామే స్థితిని అందుకొనియుండక పోయినా కొందఱు తాము వాటిని పొందియున్నట్లు అవాస్తవరూపంలో కనిపించి ప్రయత్నించడము శోచనీయం. అవి, వారు వాస్తవమును తప్పుగా అర్థము చేసుకున్నందువల్లనైనా కావచ్చును లేదా తమ ఘనతను యితరులకు ప్రదర్శించుటకు వేసిన ఎత్తుగడైనా కావచ్చును. సమ్యక్ దృష్టి, దూరదృష్టి కలవారు అరుదు అనేది నిస్సందేశము. కాని, ఏ ఒకరో అటువంటి వ్యక్తి వున్నా వారు అతనిని ఆ విధముగా అంగీకరించరు, అతడు చెప్పేది నమ్మరు. పైగా అందరూ ఏకమై తమ అల్లరితో అతని న్యాయమైన వాక్కును వినపడకుండా చేస్తారు.

వర్ణలనకు అందని ఎంత చక్కని ప్రదేశమిది! దీనిని గురించి పూర్తిగా తెలియజేయుటకు అనేక సంపుటాలు పడతాయి. ఇక్కడ మరొక విషయమును తెలియజేస్తాను. ప్రాచీన గ్రంథములలో అమోఘముగా కొనియాడబడిన శ్రీకృష్ణుని సుదర్శన చక్రము ఈ గ్రంథిలోని శక్తినే కలిగియుండేది. నేనిప్పుడే గ్రంథిని మరింత పరిశోధించి మరిన్ని విషయాలు తెలియజేస్తాను. ఇందలి గుహ్యములలోనికి అభ్యాసి ప్రవేశిస్తే అమోఘమైన శక్తులు వలయాలుగా పరిభ్రమించుట గమనిస్తాడు. అత్యంత గరిష్ఠములైన వస్తువుల పైన వీటని ప్రయోగిస్తే, అవి వీటి ప్రభావము వలన కంపించిపోవడమే గాక ముక్కలు ముక్కలైపోతాయి. వీటికి అంత అధికమైన చలన, ఛేదన శక్తులు వున్నాయి. ఈ గ్రంథిలోనికి పూర్తిగా ప్రవేశించిన అభ్యాసికి ఇంకా అనేక విషయాలు అనుభవంలోనికి వస్తాయి.

ఈ శక్తి ఏ విధంగా వుత్పత్తి అవుతున్నది? అనేక గ్రహాలు ఒకేచోట కూడినపుడు అవి తమతమ స్థానములలో నిలుచుటకు ఒక శక్తిని ఉద్భవింప చేస్తాయి. ఈ గ్రంథిపై ఆధిక్యత పొందిన వ్యక్తికి ఇటువంటి శక్తులు లభిస్తాయి. ఒక స్థితిపై ఆధిపత్యము వహించుట అంటే, ఔషధం దేహంలో మిళితమైనట్లు ఆ స్థితిలో లయమగుటయే. ఈ స్థితి మనదైనపుడు దీనికంటెనూ కొంత పైగా మరియొకటి మనకు ఎదురౌతుంది. దీనిని నేను మహాకాలచక్రం (*మహాకాలచక్రం : (అనంతుని చక్రం - Wheel of Supreme) : శ్రీకృష్ణుని సుదర్శన చక్రము అందరకు తెలిసినదే. అది ఒక ప్రకాశవంతమైన చక్రంగానూ చేతివ్రేలికి తగిలించుకొని త్రిప్పి, కావలసిన చోటికి పంపగల పళ్ళెము వంటి వస్తువని తెలుపబడింది. ఈ కారణము వలననే దీనిని భగవాన్ శ్రీకృష్ణుడు వ్రేలికి తగిలించుకునే చక్రమని (finger wheel of Lord Krishna) అంటారు. విశ్వవ్యవస్థలో తదనుగుణమైన మార్పు తెచ్చుటకై భగవాన్ శ్రీకృష్ణుడు చాల శక్తివంతమైన ఈ చక్రమును ఉపయోగించుట*

జరిగింది. దీనియందు విరాట్ క్షేత్రపు పూర్తిశక్తి ఇమిడి వుంది. వాస్తవమునకు సుదర్శన చక్రం పళ్ళెము వంటి భౌతిక పదార్థము కాదు. కాని చక్రాకారములో పరిభ్రమించు సూక్ష్మతర శక్తి అది. దీనిపై శ్రీకృష్ణునకు పూర్తి అధికారము వున్నది. మహాకాలచక్రం ఇంతకంటెనూ మరింత శక్తివంతమైనది కాలశక్తితో ఇది ప్రేరేపింపబడుతుంది. (మొదటి అనుబంధము చూడండి) చాలా గొప్పకార్యము నిర్వర్తించుటకు, అరుదైన పరిస్థితులలో, తప్పనిసరి అయినపుడు ఇది అవతరిస్తుంది. శ్రీకృష్ణుడు భూమిపై అవతరించిన నాటి పనికంటే నేడు విశ్వమును పూర్తిగా క్షాళన (Over-head) చేసే కార్యము చాలా భారమైనది. అందువలన మరింత అధికమైన మార్పు తెచ్చుటకై మరింత శక్తివంతమైన ఈ చక్రమును ఉపయోగించుటకు ఇప్పుడు కాలం పూనుకొన్నది. ఈ కార్యమును సాధించుటకై ఈ శక్తిని తన అదుపాజ్ఞలలో వుంచుకున్న దివ్యపురుషుడు అప్పుడే భూమిపై అవతరించి తన కార్యాన్ని కొనసాగిస్తున్నాడు.) అన్నాను. నక్షత్రములను, గ్రహములను వాటి స్థానములలో వుంచే శక్తిని ఈ చక్రమే సృష్టిస్తుంది. శ్రీకృష్ణుని చక్రము కంటే ఇది చాలా ఎక్కువ శక్తి, ప్రభావము కలది. దీనిముందు ఆ చక్రము సూర్యుని ముందు దివిటీ వంటిది. సమస్త విశ్వమును పరిపూర్ణముగా మార్చుటకై ఈ అత్యంత శక్తివంతమైన సాధనం ఉపయోగపడుతుంది. ఏడవ గ్రంథి అంతమగుచోట ఈ శక్తి వున్నది. ఆకాలంలో తగు అవసరం లేని కారణముగా, శ్రీకృష్ణుడు కూడా దీనిని కలిగి యుండలేదని, తగిన క్షమార్పణలతో మీకు నేను తెలియజేస్తున్నాను. ఇప్పుడు ఆ సమయం ఆసన్నమయినది. ప్రకృతి ఈ కార్యమును ఎవరికో అప్పగించి వుంటుంది. మనస్సుకు హత్తుకునేటట్లు మీకు నేను మరొక విషయము స్పష్టపరుస్తాను. ఇది కొందరికి తీవ్ర అఘాతము కలిగించవచ్చును. అయినా నిజం బయటపెట్టక తప్పదు "అహం బ్రహ్మాస్మి" (నేను బ్రహ్మను) అనేది ప్రస్తుత కాలంలో అత్యున్నత స్థితిగా, దీనిని అర్థం చేసుకున్నవారే దివ్య సంపన్నులుగా, మహాజ్ఞానులుగా భావింపబడుతూ వున్నది. కాని ఈ స్థితి తమలో వాస్తవంగా నెలకొని వున్నదని వీరెవరైనా గుండెపై చేయిపట్టుకొని చెప్పగలరా! గోధుమ రుచిని వర్ణిస్తూ, ఇది కొద్దిగా తీపిగా వుంటుంది అని అంటే దాని రుచి వినేవారికి పూర్తిగా అవగతమౌతుందా? కాదు. దానిని అతడు తింటేనే తప్ప దాని రుచి పూర్తిగా తెలియదు. ప్రస్తుత జ్ఞానుల విషయం కూడా ఇలాగు వున్నది. ప్రత్యాక్షానుభవం లేకుండా పుస్తకాలు తిరగేసినంత మాత్రముననే వీరు సిద్ధాంతములు ప్రకటిస్తున్నారు. ఈ దయనీయ స్థితిని గురించి నేను "సత్యోదయము" (Reality at Dawn) అనే గ్రంథములో కొంత తెలియజేయడం జరిగింది. ఇక్కడ క్లుప్తముగా మరికొంత సమాచారమును తెలియజేస్తాను. ప్రతి గ్రంథిలోనూ శరీరము, ఆత్మ కలుసుకునే స్థితిలో "అహంబ్రహ్మాసి"*(అహంబ్రహ్మాస్మి : (నేనే బ్రహ్మము) : బహుశా ఈ కాలంలో జ్ఞాని అనబడేవానికి ఉండవలసిన సర్వసమ్మతమైన లక్షణం ఇదే. తాను సాధించానని నటించి, ఇతరులపై రుద్దడానికి జ్ఞాని అని పిలువబడేవాడు. ఇటువంటి వాక్యాలను యాంత్రికంగా వల్లిస్తూ వుంటాడు. ఊరకే వాక్యాలను వల్లించినంత మాత్రమున వాస్తవునకు ఎవరూ జ్ఞాని కారు, అంతరంగంలో ఆ స్థితికి చేరినపుడు, ఆ స్థితిలో లయమైనపుడు మాత్రమే జ్ఞాని అనిపించుకుంటాడు. మరింత ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే 'జ్ఞాని' అనే పదము అభ్యాసికి లభించిన స్థాయిననుసరించి*

అతనికి ఆ పరతత్వముతో గల విడదీయరాని అనుబంధపు భావనా చైతన్యంకల ఆంతరంగిక స్థితికి వర్తిస్తుంది. ఈ పుస్తకములో చెప్పబడిన విషయమును అనుసరించి, అంతిమ గమ్యమునకు మనము చేయు ప్రయాణంలో మనలో ఏర్పడు ఒకానొక ఆధ్యాత్మిక స్థితి ఇది. ప్రతి గ్రంథి వద్ద దీనికి సంబంధించిన చైతన్యపు స్థితి కొద్దిగానో, గొప్పగానో ఏదో ఒక విధంగా అనుభవమునకు వస్తుంది. ఉన్నతోన్నత స్థితులకు వెళ్ళేకొలది అది మరింత సున్నితంగా సూక్ష్మతరంగా మారుతుంది. దీనిలో సాధారణంగా మూడు దశలున్నాయి. అతి నిమ్నదశలో ఇది సోహం అనే (ఆత్మ, బ్రహ్మల) విడదీయరాని స్థితి. భావనారూపంలో వుంటుంది. తరువాతి దశలో "సర్వంఖల్విదంబ్రహ్మ" అనే విధముగా మారుతుంది. అంటే, ఇందులో బ్రహ్మైక్యత అను విడదీయరాని స్థితి ధ్వనిస్తుంది. చివరి దశలో ఇది. "అంతయూ ఆ బ్రహ్మము నుండే" అనే భావనగా మారుతుంది. ఇందులో పూర్వపు దృక్పథాలన్నీ తొలగిపోయి వుంటాయి.) భావన అనుభవములోనికి వస్తుంది. కాని ఈ గ్రంథి వరకు చేరిన తరువాత ఈ అనుభవము మరింత సుస్పష్టము. వాస్తవమైనది అగును మరియు ఈ అనుభవమును అతనిలో సజీవముగా వుండునట్లు చేయుటకు, అతని మానసిక స్థితి అప్పుడు దీనితో సమన్వయము చెందుతుంది. సూర్యుని వెలుగు, వేడి; చంద్రుని కాంతి, చల్లదనం; నక్షత్రాల వెలుగు - ఇవన్నీ తనవేననిపిస్తుంది. ఎవరైనా రాముని, కృష్ణుని లేదా ఇతర మహాత్ములను గురించి మాట్లాడితే, అదంతా తనను గురించే మాట్లాడుతున్నారని నిస్సందేహముగా అనిపిస్తుంది. ఈ అనుభవాలు కొనసాగి, అతని స్థితి పరిపక్వమైనపుడు మరియొక పరమరహస్యం బయటపడుతుంది. ఈ స్థితితో మనము సన్నిహిత సంబంధము ఏర్పరచుకొనినపుడు అంటే మనం అనుభవములలో లయ (చేసినపుడు) మయినపుడు, మనదృష్టి ఉన్నతగతులవైపు తిరిగి, అది 'యధాతథం' (అది .... అదే) అనే భావమును మనలో రేకెత్తిస్తుంది. ప్రతి లయావస్థలోనూ ఇదే భావన కొద్దిగా కలుగుతూ వుంటుంది. కాని ఇక్కడ మరింత స్పష్టముగా కనిపిస్తుంది. దీనికి కారణము మనమిప్పుడు విశాల దివ్యక్షేత్రంలో - ఈశ్వరీయ మండలంలో ఉండడమే. మనము ఇంకా ముందుకు పోయి, 'అది ఏమిటో అదే' (It is what it is) స్థితిలో లయమౌతే, మనకు "అంతా అతని నుండే" అనే అనుభవం తప్ప మరేమీ ఉండదు.

అసంఖ్యాక దశలు కల, ఈ గ్రంథి చాలా విశాలమైనది. ఇందులోని మరియొక విశిష్ట విశేషం ఏమిటంటే ఇందులో బాగా ప్రగతి సాధించిన అనంతరము అభ్యాసి బాహ్యవస్తువులను గమనిస్తే దాని భౌతిక ఆకారం ఎదుట కనబడుతున్నా అది అక్కడే వున్న అనుభవం అతనికి కలుగదు అంటే దాని ఉనికికి సంబంధించిన ముద్రలు అతని హృదయంలో ఏర్పడవు. ఈ క్షేత్రమునకు సంబంధించిన ప్రధాన లక్షణం మాత్రమే నేను తెలియజేసినాను. దీనిని పూర్తిగా తెలుసుకోవాలనే శ్రద్ధాశక్తులు అభ్యాసి కలిగివుంటే, తీసుకుని వెళ్ళగల సమర్థుడైన మార్గదర్శకుడు లభించి, ఈ గ్రంథిలో సాయుజ్యస్థితి పరిపర్వదశకు వచ్చినపుడు, తరువాతి గ్రంధికి చేరుకుంటున్నాననే శుభవార్త అతనికి అందుతుంది.

ఎనిమిదవ గ్రంథి :

మన తపన మనలను ఇప్పుడు ఎనిమిదవ గ్రంథికి చేర్చింది. ఇక్కడ దృశ్యమంతా మారిపోతుంది. ఏడవ గ్రంథిలో మనం అనుభవించిన స్థితి ఇక్కడ మరింత సూక్ష్మరూపంలో దర్శనమిస్తుంది. అభ్యాసికి, ఈ స్థితిలో, ప్రపంచమంతా కలగా లేదా ప్రకృతి యొక్క క్రీడారంగముగా (లీల) అనిపిస్తుంది. వైరాగ్యభావన - దేనితోనూ మానసిక సంబంధములేని స్థితి (Dissociation) తీవ్రతరమౌతుంది. దీని తరువాత, వైరాగ్యంకూడా తీవ్రత లేకుండా వుండి, దాని స్వరూపమును మార్చుకొంటుంది. మరియు అప్పుడే అది సంపూర్ణమైనదిగా అంగీకరింపబడుతుంది. ఇక్కడ అంతయూ అత్యంత తేలికగా అనిపిస్తుంది. భావన తన భారమును కోల్పోతుంది. మరియు అభ్యాసి శాంతిని, స్థిరత్వమును ఆనందించుట మొదలుపెడతాడు. పరమానందకరమైన ఈ శాంతస్థితే కొలది కాలంలో సత్‌తత్వము (Reality)గా పరిణామం చెందుతుంది. కాని ప్రియ సోదరులారా! ఈ నిశ్చలస్థితిలో కూడా అమూలతత్వ గ్రాహ్యతకై (Realization of Ultimate) నిర్విరామ తపన (Restless Craving)ను అనుభవము చెందువాడే నిజమైన అన్వేషి. వాస్తవమునకు ఇదే మన మార్గములోని ముళ్ళను, అడ్డంకులను తొలగించి ప్రగతిని సులభతరం చేస్తుంది.

ఈ విశ్వమంతయూ స్వప్నమని (World as dream) దానిని ఆ విధముగానే మనము భావించాలని పదేపదే మనకు చెప్పబడుతున్నది. కాని ఈ ప్రచారకులంతా దీనిని తీవ్రంగా నొక్కి పలుకున్నా, నా దృష్టిలో ఈ పుస్తకాల పురుగులు ఈ స్థితిని సాధించనేలేదు. నిజానికి, సరియైన సాధనవలన వ్యక్తి ఈ స్థితికి చేరితే, అది దానంతట అదే ఏర్పడుతుంది. మనస్సును బలవంతం చేసి ఈ స్థితిని ఒప్పుకునేటట్లు చేస్తే, అది మోసపు తంత్రమవుతుంది. అది సత్‌తత్వమునకు బహు దూరము. వాస్తవానికిది ఒక యాత్రికుడు తన ప్రయాణములోని ఒకానొక దశలో పొందే స్థితి మాత్రమే. ఈ భావనను మనము కృత్రిమ పద్ధతిలో సాధించ కోరుకుంటే, లేదా దానికి సంబంధించిన జ్ఞానమును మనము సాధించినామని కాని విశ్వంస్వప్నం అనుదాన్ని సాధించి నామని నిర్ణయించుకుంటే అది మనలను మనమే మోసము చేసుకున్నట్లే. ఈ గ్రంథి ప్రత్యేకత ప్రశాంతత దీనిలో మనము లయమైనామంటే ప్రశాంతతను మనలో పూర్తిగా గ్రహించుకున్నట్లే. ఈ స్థితినుండి సాయుజ్యస్థితిని పొందుటకొరకు బయటపడినపుడు, మనకు ఆ స్థితియొక్క పూర్తి అనుభూతి లభిస్తుంది. మండు వేసవిలో బాగా ఎండలో తిరిగిన వ్యక్తి చన్నీటి స్నానము చేసినపుడు పొందే ప్రశాంతస్థితి వంటి స్థితి (Feshness) మనమిక్కడ పొందుతాము. అక్కడ జీవనంలో జీవించిన తరువాత, అంటే దానితో సాయుజ్యత పొంది, అక్కడి జీవనస్థితిలో లయము కూడా అయిన తరువాత లభించు స్థితి మనము తరువాతి గ్రంథిని చేరుతున్నామనే శుభవర్తమానం మనకు తెస్తుంది.

తొమ్మిదవ గ్రంథి :

ఇప్పుడు మనము తొమ్మిదవ గ్రంథిలో ప్రవేశించినాము. అనుభవముల రూపం ఇక్కడ మరింత మారుతుంది. 'భూమ'స్థితి - పరతత్వము (Absolute)తో నిజమైన సంబంధము ఏర్పడుట మొదలయ్యే బిందువును మనకిప్పుడు చేరినాము. వేరే ప్రపంచములోనికి క్రొత్తగా జన్మించినట్లు భావించునటువంటి స్థితిలోనికి ప్రవేశించినాము. ఇప్పుడు మనమీ స్థితిలో వ్యాప్తిచెందుట ప్రారంభమయి. దానితోపాటు మనము ఇప్పుడు పునర్జన్మించిన క్షేత్రము ఎవరికి చెందినదో, దానికి సంబంధించిన జ్ఞానమును పొందుట కూడా ప్రారంభిస్తాము. మన భావన దానిని పూర్తిగా చైతన్యవంతముగా అర్థము చేసుకొనుటకై దారి తీస్తుంది. మరియు మనస్సు భగవంతుని సమక్షమును గుర్తిస్తుంది. ఆయన సమక్షము (His presence) అభ్యాసిలో ఎంత లోతైన గుర్తులను (Impression) వేస్తుందంటే అంతరంగంలో ఎఱుక లేకుండగనే పూజించుట ప్రారంభమవును. మనము ఈ స్థితియందు ప్రవేశించక ముందే ప్రాపంచిక సంబంధమైన వ్యక్తిగత చర్యలన్నీ ఇంచుమించుగా శూన్యమవుతాయి. మరియు ప్రభువునకు భృత్యునకు (Servant) మధ్యగల సంబంధము మాత్రమే దృష్టియందు నిలచి యుంటుంది. ఆయన సమక్షమునకు సంబంధించిన పూజాపురస్సరమైన జ్ఞానముతోపాటు, "ఆయన ప్రభువు, మనము ఆయన భృత్యులం" అను భావన ప్రధానముగా ఈ గ్రంథిలో గోచరమవుతుంది. ఈ దశలో మన స్వభావమే మారిపోతుంది. అత్యంత వినమ్రభావన, వర్ణించనలవికాని హృదయ మార్దవం కలుగుతుంది. ఇతరుల పట్ల ద్వేషము, శత్రుత్వము వంటివి పూర్తిగా తొలగిపోతాయి. దివ్యజ్ఞానము యొక్క మొట్టమొదటి అధ్యాయము వాస్తవమునకిక్కడ ఆవిష్కృతమవుతుంది. ఈ బిందువు నుండి మన అస్థిత్వమునకు సంబంధించిన భావన కరిగిపోతుంది. మనము ఇందులో మరింతగా ప్రవేశించే కొలది మన అస్థిత్వమును తొలగించుకునే ప్రయత్నములో మరింత విజయవంతమవుతాము. మరికొంత విశదముగా ఇక్కడి పరిస్థితిని గురించి వివరించుటకు నేను హనుమంతుని స్థితిని ఉదాహరణముగా పేర్కొంటాను. అతనికి గల అంతరంగిక శక్తులను ఎవరైనా జ్ఞాపకము చేస్తేనే ఆయన ఎఱుకకు వస్తాయి. కాకుంటే వాటిని ఆయన పూర్తిగా మరచి ఉండేవారు. ప్రతిగ్రంథి వద్ద పొందు లయావస్థ, సారూప్యత పాలను పొందుతూ మనమింకనూ ముందుకు పోవలసివున్నది. ఈ స్థితులలో మనము సాయుజ్యత పొంది అవి మరలా లయమయ్యే స్థితి కలిగినపుడు మనము తరువాత గ్రంథిని చేరుతున్నామనే సంతోసం కలుగుతుంది.

పదవ గ్రంథి :

మనమీ పదవ గ్రంథిని చేరగనే పూర్వపు గ్రంథిలోని స్థితుల దశ మారుతుంది. ఈ ప్రసన్నతకు పరిపక్వము. అతని నెలవు మనదిగా భావించే అలవాటు కలిగి వుంటాము. అంటే మనలో "ప్రభుదశ" మొదలవుతుంది. కాని ఈ స్థితి మనపై రుద్దబడినట్టిది కాదు. ఆ ప్రదేశపు స్వాభావిక స్థితి ఇది. ఇచటకు చేరిన అభ్యాసికి, అతడు ప్రభువుతో పెంచుకున్న అత్యంత సాన్నిహిత్యం ఫలితమును

చూచినపుడు ఒక వ్యక్తి తరచు ప్రవాహపు అలలు చూచినపుడు తన హృదయంలోనే గంతులు వేస్తున్నట్లుగా ఎట్లు అనుభూతి చెందుతాడో అలాగే యీ స్థితిలో తనను తాను పూజ్యభావనతో సన్మానించుకోవాలనే భావన ఏర్పడుతుంది. దీనినే మరోవిధముగా చెప్పాలంటే మంచిగంధపు పరిమళం ఆఘ్రాణించే ఆనందం పొందాలంటే, ఆ చెట్టు దగ్గరకే వెళ్ళవలసివుంటుంది. కాని దాని గంధమును తన నొసటికే పూసుకుంటే, దానికి అతడు సన్నిహితము కావడమే గాక, చెట్టు వద్దకు వెళ్ళినప్పటి సువాసననే అనుభవిస్తాడు. ఇప్పుడు మనం ఆయన సన్నిధి యందున్నాము, మరియు అచ్చటినుండి వస్తున్న చల్లని గాలిని అనుభవిస్తున్నాము. తన కోసం ఎవరో భృత్యుడు ఎదురు చూస్తున్నాడని ప్రభువు కూడా గమనించుట మొదలవుతుంది. సృష్టికర్తగా భగవంతుని పని ఇక్కడ ముగుస్తుంది. ఇంతకు మించి సృష్టికర్తకు సంబంధం ఉండదు. తదుపరి "భూమ" (The Absolute) పరతత్త్వముతో సంబంధము ప్రారంభమయి మోక్షప్రాప్తి కలుగుతుంది. ఈ స్థితి అరుదుగా గాని లభించదు. ఇచట వాయువు ఊపిరి పోసుకోదు. అనేదానికంటే అలాంటి వాయువు ఎంతో కష్టతర సాధ్యమని చెప్పవచ్చును. అది యిచ్చట తన మూలతత్త్వముగా మారుతుంది అనటం సబబు. దీని ద్వారా మనం పయనింప వలసి వుండి, ఆ మూలతత్త్వ ఏమిటి? దానిని 'శూన్యం' అనుట సరికాదు. భూమ స్థితి యొక్క ప్రతిబింబ స్థితి అనడమూ సరికాదు. ఎందుకంటే ఈ స్థితులన్నీ దానికంటే స్థూలతరములు. సాధ్యమయినంత ఖచ్చితముగా చెప్పాలంటే 'భూమ' స్థితి వున్నదని ఆ స్థితియొక్క ఉనికికి సంబంధించిన భావన మన హృదయాలలో ఉండి ఆ శాశ్వతమైన అఖండమైన అస్థిత్వము వైపు మనము పయనించవలసి వుందనేది యీ ఆధ్యాత్మికస్థితి. అప్పుడు మాత్రమే మనము తరువాతి గ్రంథిని సమీపిస్తున్నామని అర్థం చేసుకోవలసి వున్నది.

పదునొకండవ గ్రంథి :

దీనిని సాధించిన మనము పదునొకండవ గ్రంథిలో ప్రవేశించినాము. తెరలు తొలగిపోయి అనంతత్వము గోచరమవుతుంది. మన వశం కాని నిస్సహాయతను అనుభవిస్తాము. నిరంతరం ఆయనకై తపన దానితో పాటు తత్సంబంధమైన వేదన అనుక్షణం కలుగుతాయి. ఆయన లేనిదే శాంతి గాని, విశ్రాంతి గాని వుండదు. నిజం చెప్పాలంటే ప్రశాంతత మనలను వదలిపోయింది. దీని స్థానంలో మిగిలియున్న స్థితిని శాంతి లేని శాంతస్థితి అనుట భావ్యం. ఇదీ ఈ గ్రంథి వాస్తవస్థితి. ఈ స్థితినే మనము అనుభవించి చివరకు అందులో లయమవుతాము. ఇప్పుడక్కడ ఇంకేమి మిగిలింది? గమ్యం చేరాలనే తపన వేదన తప్ప మరేమీ లేనట్లే. ఈ తపన మనలను అంటిపెట్టుకుని, మన పురోగతికి సహాయకారి అవుతుంది. అనంతత్వంలో లీనమయిన సాయుజ్యత స్థితి పొందుచున్నపుడు యిది అంతమవుతుంది. అది కూడా లయమైనపుడు మనం అత్యంత సూక్ష్మమైన సాయుజ్యస్థితికి చేరినామన్నమాట - ఇది మనం పండ్రెడవ గ్రంథికి చేరినామని సూచిస్తుంది.

పండ్రెండవ గ్రంథి :

మనమిప్పుడు పండ్రెండవ గ్రంథిని చేరినాము. అక్కడేముంది? వివిధ దశలలో పొందిన సాయుజ్యతలు లయావస్థలు లీనమయ్యే (లయమయ్యే) బిందువు ఇది. ఇక్కడ మనము ప్రక్షాళితమైన సాయుజ్యత స్థితిలో ప్రవేశిస్తాము. ఇక్కడి స్థితి అత్యంత స్వచ్ఛముగా వుండి సరళత్వము కూడా నూరు రెట్లు స్థూలముగా కనిపిస్తుంది. ఇంకా ముందుకు పోతే లభించే స్థితిని వర్ణించుటకు తగిన పదము ఒకవేళ లభ్యమయినా అది సరళత్వము కంటే కూడా అధికరెట్లు భారవంతమౌతుంది. మనమిప్పుడు ప్రక్షాళితమైన సాయుజ్యతతో ముందుకు పయనించి క్రొత్త అస్థిత్వపు రూపమును దర్శించుట ప్రారంభిస్తాము. దీని అనుభవము మనకు తరువాతి గ్రంథిలో లభిస్తుంది.

పదమూడవ గ్రంథి :

ఈ పదమూడవ గ్రంథిని చేరగానే సర్వత్రా అస్థిత్వమును - శాశ్వత అస్థిత్వమును అనుభవించుట ప్రారంభమవుతుంది. అప్రధాన గ్రంథులు అసంఖ్యాకంగా వుండుట వలన వాటిమధ్య తేడాలను తెలియజేయుటకు తగిన పదసామాగ్రి లేనందువల్లన, నేను ప్రధాన గ్రంథులను మాత్రమే పేర్కొని విశదపరచినాను. ఇంతవరకు (ఆయా గ్రంథులలోని స్థితిగతులను) వర్ణించడానికి పదజాలం కృషిచేసింది. మనయాత్ర ఇంకా ముందుకు కొనసాగుతుంది. కాని, ఇక మీదటి స్థితులను తెలుపుటకు ఈ పదజాలముతో వీలుకాదు. అనేక గ్రంథులు మన మార్గములో ఎదురౌతాయి. వాటిలో ప్రతిచోటా సాయుజ్యతలు, లయావస్థలు పొంది ముందుకు పోతాము. ఈ దశకు చాలా ముందే మాయస్పర్శ తొలగుతుంది. అలాగే అహంకారమునూ ఇంక ఏ మాత్రము ఉత్సాహముండదు. అయినా ప్రయాణం ఆగదు. ఇంకా ముందుకుపోతే దీని రూపం పూర్తిగా మారిపోతుంది. ఎన్నో వేల సంవత్సరముల కృషి, శ్రమల వలననే ఈ స్థితి లభిస్తుంది, కాని సమర్థుడైన గురుదేవులు లభిస్తే అతి త్వరలో మనము ముందుకు పోవడం సాధ్యపడుతుంది. అటువంటి సమర్థసద్గురువు లభించిన నాడు సులభంగా ప్రతిగ్రంథిని అధిగమించి, జ్ఞానమునకు అంతిమ అవధియైన అనంత సాగరపు తీరములు చేరగలము.

ఈ పైన తెలిపిన విషయములను తమ స్వానుభవముతో తులనాత్మకముగా పరిశీలించమని నేను అందరినీ కోరుతున్నాను. అప్పుడు మాత్రమే వారికి వాస్తవమైన జ్ఞానమంటే ఏమిటి, అది ఎక్కడ పరిసమాప్తమౌతుంది అనేది విశదముగా తెలుస్తుంది. దాని అనుభవములు ఎక్కడ అంతమవుతాయో, అక్కడ దాని కార్యం ముగుస్తుంది. అప్పటి స్థితి ఏమీ తెలియని అమాయకపు శిశువు స్థితి వంటిది. అనంతసాగరపు తీరము చేరుసరికి మన స్థితి వాస్తవంగా యిదే. ఈ స్థితి జ్ఞానరహిత స్థితికి చెందిన రంగములోనిది. వాస్తవ జ్ఞాన స్థితి యిదే. ఆ స్థితి చివరి దశ ఇదే.

అంతిమ దశ

ప్రియ సోదరులారా, ఇంతవరకు మనం చర్చించిన దానితో అంతా పరిసమాప్తం కాదు. మనమింకా ముందుకు పోవలసివుంది. కాని మనకిప్పుడు జ్ఞానము సహాయపడదు. నేను అజ్ఞానము (అజ్ఞానము : రెండవ అనుబంధము చూడుము) అని పేర్కొనిన జ్ఞానరహిత స్థితి ఇప్పుడు మనదైనది. ఈ స్థితి శుద్ధమయినపుడు మనలను అది అంతిమ గమ్యమును చేస్తుంది. ఈ యాత్రలో మరేదీ సహాయపడ సమర్థవంతం కాదు. సారూప్య, సాయుజ్య, లయలతో కూడిన దశలన్నియు ఇప్పుడు సమసిపోయినవి. ఇప్పుడుమనలో జ్ఞానరహిత స్థితి నెలకొనియున్నది. జ్ఞానియైన వ్యక్తికి, తానీ సాగరంలో మునకవేయగనే తన జీవితము వుండదనే విషయము తెలుసుకాబట్టి, అతడు ఇందులో మునకవేయకపోడం స్వాభావికమే (ఆశ్చర్యకర విషయం కాదు). అంటే అతనికి అంత ఎఱుక వున్నదన్నమాట! మన ఈ జ్ఞాన హీనత, లేక జ్ఞానరహిత స్థితియే మనలను చివరకు ఈ అగాధ అనంత సాగరములోనికి చేర్చింది. మనం ఇందులో మునక వేయగనే అంతిమస్థితిని చేరాలనే ఆకాంక్ష ఎక్కువైనది. మనమిప్పుడు అదేభావనతో ముందుకు పోతాము. మనకిక్కడ ఏ నావ లభించదు. ఎందుకంటే అది యింతకు మునుపే మునిగిపోయింది. కనుక ఇక ఇప్పుడు ముందుకు కొనసాగడం తప్ప మరేమీ లేదు. మన యాత్రామార్గములో మనకు లెక్కలేనన్ని చిన్న అలలు, మడతలు, మిట్టపల్లాలు ఎదురౌతాయనుట వాస్తవం. కానీ ఇవన్నీ మౌనంగా, చైతన్యరహితంగా ఉంటాయి. వాటి ఉనికికి సంబంధించిన ఒక నామమాత్రపు ముద్ర (Impression) లీలగా మాత్రమే వుంటుంది. దీనిలో మనమింకా ముందుకు పోతాము. చివరకు ఆ ముద్ర (Impression) కూడా అదృశ్యమవుతుంది. అది ఆ విధముగా అదృశ్యమయితీరవలసిందే. ఇప్పుడు ఉపరితలం గరుకులు, మిట్టపల్లాలు లేక సాఫీగా అవుతుంది. "రాజయోగ ప్రభావము" అనే గ్రంతములో నేను పేర్కొనిన కేంద్రప్రాంతములోని ఏడు వృత్తాలు ఈపై చెప్పినస్థితినే సూచిస్తాయి. సుదీర్ఘంగా ప్రయాణం చేస్తున్న బాటసారికి, తన అలసటను కూడా మరచిపోయే స్థితి వంటిది సంభవిస్తుంది. ఇది అనుభవైక వేద్యం. ఎవరైనా అనుభవించి పరిశీలించవచ్చును. ఇదే విధముగా మనలను సాగరపుతీరమునకు చేర్చిన జ్ఞానహీనత కూడా మన భావన నుండి తొలగి, చివరకు పూర్తిగా అదృశ్యమవుతుంది. అయినా మనమింకనూ ముందుకు పోవలసివున్నది.

మన జ్ఞానహీనత కూడా ఇప్పుడు అంతమయినది. ముందు ముందు కలిగే స్థితిని - అది ఇంకా ఏర్పడలేదనే చెప్పవలసి వుంది - "తమ్" అవస్థ అనుట సబబుగా వుంటుంది. ఇందులో వెలుగులేదు. చీకటిలేదు. (ప్రకాశము లేదు, అంధకారము లేదు). ఇప్పుడు ఇదే మనలను ముందుకు నడిపిస్తుంది. దీనికి అంతము లేదు. మనము ఎంత ముందుకు పోయినా, ఇది మనలను

అంటిపెట్టుకునే వుంటుంది. ఇంకా ముందు ఏమున్నదో చూడగల సమర్థుడైన మహాత్ముడున్నచో అతడక్కడ ఒక బిందువును, లేక ఒక వృత్తమును (వృతమనుట సరియైనది) కనుగొనగలడు. కేంద్ర బిందువు చుట్టూ వృత్తం వుందనే భావన తప్పనిసరిగా కలుగుతుంది. కేంద్ర బిందువు యొక్క అనుభవము పొందగలిగిన మహాత్ముడు చాలా అరుదుగా జన్మిస్తాడు. అయినప్పటికీ, దానిని గురించి నేను కొంత చెప్పదలచినాను. అందులో ఏమున్నదో కనుగొనగలిగే, ప్రకృతి శక్తుల పుట్టుకకు మూలమైన ఆ వృత్తంలోనికి తొంగి చూడగలిగే మహాత్ముడున్నాడనే అనుకుందాము. ఆ స్థితిలో ఆయన వెనుకకు త్రోసివేయబడతాడు. అయినా పట్టుదలతో అధిగమించి, చివరకతడు దానిని గూర్చిన కొంత విషయమును గ్రహించగలిగితే ఇక దానిని గురించి చెప్పడానికి మాటలు చాలవు. ఇదే మానవుడు సాధించగల అత్యున్నత స్థితి. దీనిని దాటి పోగలిగిన వారు ఇంతవరకు ఎవరూలేరు. భవిష్యత్తులో దీనిని ఎవరైనా సంభవింప చేయగలరేమో చూద్దాము. అసలీ బిందువు వరకు ప్రగతి సాధించుటయే ఇందుమించు అసంభవం. ఈ ఏడు వృత్తాలు ఏమిటి? కేంద్రం నుండి వుద్భవించే సమస్త శక్తుల గాఢమైన సారమే ఈ వృత్తాలు. ఈ కేంద్రీయ వృత్తమును చేరే అవకాశము ఇంచుమించు అసాధ్యం. అయినా దీనికి మార్గమును తెలియజేస్తున్నాను. ఈ ఉపాయం చాలా సులభం, తేలిక. మన హృదయంలో ఎప్పుడు పైకి ఎగరాలనే ఆలోచన ఏర్పడుతుందో అప్పుడే అది ఆ కేంద్ర వృత్తంతో సంబంధము ఏర్పరచుకుంటుంది. ఈ వృత్తములో తన భావనను లయం చేయుటకు సాహసించినచో ఆ కేంద్రపు తాత్కాలిక దర్శనము అతనికి లభిస్తుంది. తన హృదయమును జాగ్రత్తగా నిశితముగా పరిశీలించుచూ ఈ పనిని చేయవలెను. లేకుంటే హృదయము బ్రద్దలయ్యే ప్రమాదమున్నది. అది కూడా కొద్ది క్షణాలు మాత్రమే. తరవాత అతడు వెనుదిరగవలసి వుంటుంది. ఇప్పుడు నేనీ ఉపాయమును అందజేసినాను. ఇష్టమున్న వారు సాహసించవచ్చును.

ఆధ్యాత్మికత యొక్క మరియొక ప్రత్యేక లక్షణము విశిష్ట సంకల్పము (Special will). బహుశా ఏ కొద్దిమందికో దీని ప్రాధాన్యత తెలిసి వుండవచ్చును. అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక ప్రగతి స్థానము నుండి దీనిని ప్రయోగించిన దాని ప్రభావము తప్పక ఫలిస్తుందనుటలో సందేహము లేదు. అది ప్రభావము చూపగల బిందువు వరకు నిరాటంకముగా పనిచేస్తుందనే విషయం మరచిపోరాదు. ఏడు కేంద్రీయ మండల వృత్తములను దాటిన తరువాతి స్థితిపై కూడ దీనిన ప్రయోగిస్తే, ఫలవంతమై దాని ప్రభావము కాలక్రమేణా తప్పక బైటపడుతుంది. గ్రహాల, నక్షత్రాల, గతులనే అది నిలిపివేస్తుంది. వాటి ప్రభావమునే మన పురాణ గ్రంతములలో - ''బ్రహ్మ - విశిష్ట లక్షణముగా అనేక విధముల వర్ణించుట జరిగింది. దీనిని గురించి సంపూర్ణముగా తెలుపుట అసాధ్యమైననూ, ఋషులని పేర్కొనబడిన వారు తమ స్థితిని గురించి సరియైన అవగాహన కలిగి యుండుట కొరకై ఈ మాత్రమైనా తెలియజేసినాను. ఇట్టి విశిష్ట శక్తిగల వ్యక్తి మాటిమాటికి ఉదయించడనే విషయం, తన విశిష్ట సంకల్పమును ఆధ్యాత్మిక క్షేత్రంలో తప్ప, మరోవిధముగా ఉపయోగించడనే విషయం ముమ్మాటికి సత్యం.

ఈ విశిష్ట సంకల్పము ఏమిటి? అది అనుమానమునకు, అపార్థమునకు తావివ్వనిది. ఇందులో వ్యతిరేకత ఊహకు కూడా వుండదు. కాబట్టి ఏది మిగిలి వుండాలో అదే వుంటుంది. ఆత్మవిశ్వాసం అధికమైనపుడు విరుద్ధ భావాలు దాని దారిలో నిలువలేవు. ఈ ఆత్మ విశ్వాసమును మొదటి నుండి కలిగి వుండే ధీరులు బహుశా కొందఱు వుండవచ్చును. కాని వారిలో అది తన క్షేత్రమునకు (రంగమునకు) పరిమితమై పనిచేస్తుంది. అంతకంటే అధికతర క్షేత్రములలో అది పనిచేయదు. ప్రజలు దీనికై ప్రయత్నించేందుకు వీలుగా నేను ఈ రహస్యమును కొంత బయట పెడతాను. ప్రాపంచిక లేదా ఆధ్యాత్మిక విషయాలన్నింటిలోనూ వ్యక్తి ఈ శక్తిని వినియోగించుకొని, తనలో అపజయ భావన నిరాశానిస్పృహలను చేరకుండా చేసుకొనవలెను. ఇది ప్రధానముగా ఆధ్యాత్మిక రంగమునకే చెందినదయినా, ప్రాపంచిక విషయాలలో ఈ శాస్త్ర జ్ఞానమునకు ఉపయోగింపరాదనే నిషేధమేమీ లేదు. ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తికి ఇది తప్పనిసరి. అతడీ శక్తిని తన యిష్టము వచ్చినపుడు ఉపయోగింవచ్చును.

జ్ఞానమునకు సంబంధించిన విషయాలు గురించి తెలుపుతూ, పదార్థ విజ్ఞానముపై కూడా కొంత వెలుగును నేను ప్రసరింపజేసినాను. కాని అది మాట వరుసకు చెప్పినదే. పరిశోధించిన మీదటనే దీనిని అనుసరించవలసి వుంది. ప్రకృతిలో నిర్మాణ, వినాశకర శక్తులు (సృష్టిలయములు) రెండూ యిమిడి వున్నవి. నిర్మాణ శక్తి ఎక్కడ వుందో వినాశశక్తి కూడా అక్కడ వుంటుంది. నేను మొదట పేర్కొన్నట్లుగా మొదటి గ్రంథి మధ్యలో ఒక బిందువుల లేదా ఒక గింజవంటిది వున్నది. మన ఆధ్యిత్మిక సాధనలో దీనిని మనం గ్రహిస్తాము. ఈ బిందువు నుండి, పరమాణువులోని కేంద్రము వలె, సన్నని దారపు పోగులు వంటివి బయటకు వచ్చి సాలెగూడు వంటిది ఏర్పడుతుంది. దీనిలో సాయుజ్యత పొందుటకు ఈ కేంద్రములోనే మనము లయమవుతాము. "భూమ" ఎక్కడ వున్నా, ఏ స్థితిలో వున్నా దాని చుట్టూ ఒక వలయముంటుందని నేనింతకు ముందే తెలిపినాను. అర్థమయ్యేటట్లు చెప్పాలంటే దాని చుట్టు కాంతిగోళము లేదా శక్తి గోళముంటుంది. తనలో ఎవరూ నిలచిపోవుటకు ఇది అనుమతించదు. ఈ కేంద్రము (Nucleus) విషయము కూడా అంతే. దీని చుట్టూ కూడా వలయముంటుంది. కాని ఇది ఇతరులు తనను పరిశీలించుటకు అనుమతింపనంతటి శక్తివంతం కాదు. ఈ వలం అన్ని వినాశకర లక్షణాలు కలిగి యుంటుంది. తన స్థాయిలో తాను వినాశనము సృష్టింపగలదు. కాబట్టి దీనిని ప్రాపంచిక భౌతిక పదార్థముల సృష్టిలయములకు ఉ పయోగింపవచ్చును. 'రాజయోగ ప్రభావము' అను గ్రంథములో నేను వివరించినట్లు, లంకను దహింప చేయుటకు హనుమంతుడు, హిందూ మహాసముద్రములోని ఇంధన వాయువును ఆకర్షించడంలో ఈ శక్తినే వినియోగించాడు. ఈ వినాశకర శక్తిని వినియోగించుటకు అనుసరించే సాధారణ పద్ధతి యిది :- ఇచ్ఛాశక్తితో ఈ శక్తిని గ్రహించి అనుకున్న ఒక ప్రత్యేక స్థలములో ప్రయోగిస్తే, అనుకున్న ఫలితాలు లభిస్తాయి. దూర ప్రాంతములోని ఒక భాగముపై దీనిని ప్రయోగించి దానిని

బూడిదగా మార్చవచ్చును. కాని ఈ శక్తినే మంచికి వినియోగిస్తే, కొండపై మోజెస్‌ను దర్శించిన దివ్యకాంతి స్థితి వంటి కాంతిని సృష్టించగలదు. ఈ విధముగా దీనినుండి మంచి చెడు - రెండు విధములైన ఫలితములను పొందవచ్చును. యోగి ఎప్పుడూ మంచినే ఆశిస్తాడు. కాబట్టి ప్రత్యేకమైన, తప్పనిసరియైన పరిస్థితులలో తప్ప, వినాశనానికి ఈ శక్తిని వినియోగింపడు. తరువాతి అన్ని గ్రంథుల విషయము కూడా ఇంతే.

నేను మరియొక రహస్యమును కూడా బయట పెడుతున్నాను. దైవేచ్ఛ లేనిదే గడ్డిపోచకూడా కదలదని, పక్షికూడా ఎగరలేదని మనం భక్తి పూర్వకముగా అంటూవుంటాము. అది వాస్తవము. కాని భగవంతుడు కూడా భక్తుని అభీష్టములేనిదే కదలలేడని నేనంటే నన్నుగురించి కపట మహాత్ములు ఏమనుకుంటారో నాకు తెలియదు. అయినప్పటికిని నిజానికిది వాస్తవము. నిజతత్వమును ప్రత్యక్షీకరించుకొనుటకై వాస్తవమును బయటపెట్టక తప్పదు. నా విషయమునకు వస్తే నేను ఉత్తరప్రదేశ్‌లోని ఫతేఘర్‌కు చెందిన సమర్థగురు శ్రీరామచంద్రజీ వారి పాదపద్మముల వద్ద నా సాధన ప్రారంభించిన నాటినుండి వారినే నా సర్వస్వముగా భావించినాను. ఈ నా భావన అనంతముగా, అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగుగాక! నాకు "విముక్తి"ని ప్రసాదించిన వారు వారే! కాబట్టి నేను వేరెవ్వరితోనూ సంబంధము పెట్టుకోలేదు. ఇక ఇప్పుడు అసలు చర్చనీయాంశమునకు వస్తాను. దైవమును 'భూమ'గా లేక కేంద్రముగా అనుకుంటే ఆయనకు మనస్సు వుండదు. ఆయనకు మనసే కనుక వుంటే ఆయనకూడా కర్మ సిద్ధాంతమునకు లోబడి వుండేవాడు. మన వలెనే ప్రపంచములో జన్మించి యుండేవాడు. మనస్సనేది ఆయన మానవులకు ప్రసాదించిన సాధనం. అది మనకు అత్యంత అవసరము. దీనిలోని ఒక కొన మనలో వుంది. మరియొక కొన ఆయనవరకూ వ్యాపించి వుంది. మన దృష్టి రెండింటి మీదనూ వున్నది. మొదటి దానితో లౌకిక కార్యాలలో పాల్గొంటాము. రెండవదానితో ఆధ్యాత్మిక కార్యంలో నిమగ్నమవుతాము. ఈ రెండు కొనలను ఒకదానితో ఒకటి కలిపితే సర్వత్ర ఒకేవిధమయిన శక్తి ప్రవాహం కలుగుతుంది. దీన్నికై మనం సాధన చేసి, దైవపరమైన మనోభాగంలో ఏ కుదుపు (Throb) కలిగినా, అది మానవ మనోభాగములో ప్రతిధ్వనించునట్లు చేసుకొనవలెను. తన హృదయమును ఈ విధముగా మలుచుకొని, కేంద్ర ప్రాంతములోనికి ప్రవేశించి, సప్తవృత్తములను అధిగమించి, అనంత సాగంరలో ఇదే శక్తి పొందిన వ్యక్తి స్థితి ఎలా వుంటుందో ఊహించుము. అతడు తప్పక 'భూమ' స్థితికి అతిచేరువగ వుంటాడు. ఇంకా ముందుకు వెళితే, అంటే 'భూమ' స్థితిలో లయావస్థ చెందితే, అప్పుడు అంతా సిద్ధించినట్లే. ఆధ్యాత్మిక క్షేత్రములో అతని కార్యకలాపములన్నీ ముగిసినట్లే, మిగిలినది ఏమైనా వుంటే, అది ఊహకు అందునట్టిది కాదు. ఈ చివరి లయావస్థకు చెందిన జీవితమే జీవితము; ఇది పూర్తిగా పూర్ణ ఆత్మ అభావము తర్వాతనే (Complete negation of self) సాధ్యము. దానిని కూడా మనం లయం చేస్తే అప్పుడు జీవనం ప్రక్షాళిత అస్థిత్వమవుతుంది. అది కూడా లయమవుతే ఇక మిగిలివున్నది

సత్ (Real). ఈ చివరి స్థితి కూడా లయమవుతే, తరువాత దానిని గురించి చెప్పుటకు మాటలు చాలవు. ఈ స్థితిలో వ్యక్తికి, 'భూమ'కు పేరుకు మాత్రమే బేధముంటుంది. ఇంకాముందుకు పోతే భూమస్థితి సంపూర్ణముగా అవగతమైన తరువాతనే, తరువాతి స్థితి. భావన ఇంకా ముందుకు పోగలిగినా, పై చెప్పిన స్థితి తరువాతి స్థితి చెప్పుట కష్టము. ఈ యాత్రకు అంతములేదు. మనం చిట్టచివరి స్థితికి చేరి దివ్యాదేశములు గ్రహించుట ప్రారంభించినపుడు, ఆ ఆదేశములు ఎక్కడనుండి వస్తున్నాయన్న ధ్యాసకూడా మనకుండదు. ఈ స్థితి మనలో ఏర్పడినపుడు 'భక్తుడు కదలిస్తేనే తప్ప భగవంతుడు కదలలేడు' అనే స్థితికి మనము చేరినామని అనుకోవచ్చును. మనమీ చివరిస్థితిని చేరుసరికి ఏకత్వ స్థితిలో వుంటాము. ఈ ఎరుక వుంటే నిజమైన ద్వంద్వ భావన ఇంకా వదలనప్పటికీ, ఇదే వాస్తవానికి అద్వైత క్షేత్రం. మరోవిధంగా చెప్పాలంటే మార్పులు లేని చివరిస్థితి ఇంకా మొదలు కాలేదనే అనవలసి వుంటుంది. నిజానికి ఈ క్షేత్రంలో ద్వైతాద్వైత భావనలు రెండూ తొలగిపోతాయి. ఒక కవిగారి మాటలలో ఈ స్థితిని ఈ విధముగా చెప్పవచ్చును. ''నేను నీవు అయినాను, నేను శరీరం నీవు అందలి ప్రాణం. ఇకమీదట నీవు నేను వేరని ఎవరూ అనలేరు'' ఈ స్థితిలోని చివరి హద్దువరకు లయమై, అందులో మునిగిపోయినపుడు మనకేమి లభిస్తుంది? సూక్ష్మంగా చెప్పాలంటే, కేంద్రపు దిగువ భాగమునుండి వచ్చే శక్తులన్నీ లభించి, అభ్యాసికి ప్రకృతి చేసే కార్యములన్నింటిని చేయగల స్థితి వస్తుంది అని నేనంటాను. ప్రకృతికి సంబంధించిన శక్తులన్నీ అతనికి వశమై వుంటాయి. ప్రకృతి కార్యము కుంటుపడకుండా కొనసాగుటకు అతడే వాటికి శక్తినిస్తాడు. కొన్ని సందర్భములలో, కొందరు దేవతలు ''యజ్ఞాల' ద్వారా, కొన్ని కార్యముల సాధనకు ప్రత్యేక శక్తులను పొందినట్లు మన ప్రాచీన గ్రంథాలలో చెప్పబడివుంది. అయితే ఇంకా ద్వంద్వ క్షేత్రములో వున్నవారు మాత్రమే ఇటువంటి పనులు చేపడతారు. తనదైన అద్వైత స్థితిలో తానే మరచియున్న అభ్యాసిలో నున్నదే నిజమైన సత్యం. అస్థిత్వపు వ్యవధిని తగ్గించుటకు గాని, తనకు కావాలనుకున్న పరివర్తనమును సాధించుటకు కాని అతనికి శక్తి వుంటుంది. అతని ఇచ్ఛాశక్తి సర్వత్రా పనిచేస్తుంది. అయితే దీనికి కొంతకాలము పడుతుంది. ఎందుకంటే అసలీ విశ్వ నిర్మాణమునకే చాలాకాలం పట్టింది. పరిపూర్ణ ప్రజ్ఞతో (Highest Super - consciousness) ధ్యాన పూర్వకముగా పరిశీలిస్తే విశ్వ నిర్మాణమునకు 1,20,000 సంవత్సరములు పట్టిందని అర్థమౌతుంది. భూమకు దిగువన గల శక్తిక్షేత్రములో కేవలం ఒక అఘాతం (Shock) మాత్రమే సంభవించినా, దాని ప్రభావము మాత్రము ప్రకటితమౌతూ పోతూ విశ్వనిర్మాణమునకు వలసిన సామాగ్రిని సమకూర్చుకొనుటకు పైన చెప్పినంతకాలం పట్టినది.

పాఠకుల మనస్సులలో ఈ విషయం మరింతగా హత్తుకొనుటకు, దీనిని ఈ విధంగా వివరిస్తాను. సృష్టికి సంబంధించిన సమస్త క్రియల గతి ప్రదక్షిణంగా సాగిపోయింది. ఇప్పుడీ గతిని వ్యతిరేక దిశలోనికి మారిస్తే, విశ్వమంతయూ లుప్తమైపోతుంది. సూర్యచంద్రుల కాంతి తరగిపోతుంది. భూమి ఆయుష్షు (జీవితకాలం) తగ్గిపోతుంది.

నేనింతకు మునుపు చెప్పినట్లు, కేంద్ర స్థానం చుట్టు వున్న వలయం (వృత్తం) తనను ఎవరినీ దాటనివ్వదు. అయిననూ కొన్ని క్షణాలైనా దానిలోనికి తొంగి చూడగల ఉన్నతోన్నతమైన ప్రత్యేక ప్రావీణ్యం గల వ్యక్తి వుంటే, ఆ మహాత్ముడు, ఆ వలయం చుట్టూ, ఈ విశ్వమును అంతం చేయాలనే సజీవభావనను తన సంకల్పశక్తి ద్వారా ప్రసరింపజేసి, దాని ప్రవాహాన్ని కేంద్రప్రాంతమువైపు మళ్ళిస్తే, ఈ విశ్వమంతా నాశనము చేయగలడు. అప్పుడా శక్తి కేంద్రీయశక్తితో కలిసి స్పందనములను కలిగిస్తుంది. ఆ స్పందనములను వ్యాప్తి చేస్తే, అవి ఆ శక్తిని క్రిందకు తీసుకువస్తాయి. శక్తి ఉత్పత్తి ఎంత ఎక్కువౌతే, దాని చర్య అంత బలీయంగా వుంటుంది. క్రిందకు దిగుతున్న శక్తుల ప్రవాహమును ఇచ్ఛాశక్తితో కేంద్రము వైపు మళ్లించుట మరియొక విధానము. ఆ విధముగా చేయుట వలన ఈ చలనగతి గడియారపు ముల్లు గతికి వ్యతిరేక దిశలో పనిచేస్తుంది. ఇచ్ఛాశక్తి ప్రభావము ఈ పనిని త్వరితం చేస్తుంది. ఆ విధంగా కాక, అతని ఇచ్ఛాశక్తి కేంద్రమునకు చుట్టూవుండే వృత్తమునకు మాత్రమే పరిమితమౌతే, దాని ప్రభావ ఫలితం చాలా నెమ్మది నెమ్మదిగా బయట పడుతుంది.

ఇది ఇలా వుండగా మానవునిలో అంతర్గతంగా ఉండే దివ్యశక్తుల పూర్తి అవగాహన బహుశా ఎవరికీ సాధ్యంకాదు. అయినా, నేను ఈ విషయాన్ని సూచన ప్రాయంగా వ్యాఖ్యానించినాను. ఈ వ్యాఖ్యానం కూడా చాలా జాగరూకతతో చేయడం జరిగింది. ఈ స్థితివరకు ప్రగతిసాధించిన వ్యక్తి, ప్రకృతిలో విశేషమైన మార్పును కలిగించాలని సంకల్పిస్తే, అతనికి ఏదీ అనుభవం కాదు. అతడు అనుసరించే పద్ధతి చాలా సూక్ష్మంగా వుంటుంది. ఫలితమును ఇవ్వకపోవడమంటూ జరుగదు. అతడు అనుసరించవలసిన విధానం యిది : తన భావనను మౌలిక స్థితితో అనుసంధించవలెను. ఈ అనుసంధానములో మాటల మధ్యవర్తిత్వమునకు అవకాశము లేదు. తను చేయవలసిన కార్యమునకు సంబంధించిన సూచన మాత్రం చాలు. అదే తన పని సాఫల్యమునకు పూనుకుంటుంది. అదే భగవదాదేశము కూడా అవుతుంది. కాని, ఇది ఎప్పుడు సంభవమౌతుంది? ఒక తీగెను ఒక కొనవద్ద స్పందింపజేస్తే, మరియొక కొన వద్ద ప్రతిస్పందిస్తుంది. అట్లే, మన హృదయంలోని స్పందనములు 'భూమ'లో ప్రతిస్పందించేంతగా భూమతో మన సంబంధం గాఢంగా ఏర్పడినప్పుడు, భక్తుడు ఈ స్థితిని అందుకున్నప్పుడు నిజానికి వినయ విధేయతలు కలిగియుండ పనిలేదు. కాని విధిగా అవి అతనిని అంటిపెట్టుకునే వుంటాయి. నిజానికి అతని గుణ సౌమ్యతయే అతనిని ఈ స్థితికి చేర్చి, ఇందులో అంతటా స్థిరపరచింది. తదనుగుణంగానే, ప్రకృతికి అవసరమగు కార్యములు చేయుటకు అవసరమైన ఆజ్ఞలు అతనికి అందుతూనే వుంటాయి. ఈ విషయంలో అతనికి స్వంత వ్యక్తిత్వం అనేది ఏమీ వుండదు. ఒక విధంగా అతడు 'భూమ'లో ఒక అంశము మాత్రమే. ప్రకృతి ఈ విశ్వంలో పరివర్తనం తేవాలనుకున్నప్పుడు, అరుదైన పరిస్థితులలో మాత్రమే తప్ప ఈ స్థితి ఎవరికీ అబ్బదు. విశ్వంలో ఏకసమయంలో ఇట్టి విశిష్ట వ్యక్తులు ఇరువురు ఉద్భవించుట అసంభవము. విశ్వమునకంతకూ ఒక సమయంలో ఒకే ఒక విశిష్ట వ్యక్తి మాత్రమే ఉద్భవిస్తాడు. అదికూడా, ప్రకృతికి అట్టి వ్యక్తితో చాలా అవసరం ఏర్పడినప్పుడు మాత్రమే.

ఇంతవరకూ నేను, అంతిమస్థితి వరకు జ్ఞానపు వివిధ దశలను వివరించినాను. మరింత తూలనాత్మకముగా దీనిని వివరించ పూనుకుంటే, 'జ్ఞాన'మనే పదమే ఉచితము కాకుండా పోతుంది. ఈ అత్యున్నత స్థితిని సాధించుటకు అభ్యాసులు ప్రయత్నింతురు గాక! ఈ స్థితి తరువాతకూడా మరేదో స్థితి వుండి వుండవచ్చును. భవిష్యత్తులో రాబోయే వారికిది ఒక సూచన. వర్తమానకాలం వారిలో కూడా కొందరు దీనిని గురించి పరిశీలించవచ్చును.

అనుబంధము - 1

ఇంకా సృష్టి ఏర్పడక మూలతత్వము మాత్రమే వున్నప్పుడు "కాలము" అనే ప్రశ్న ఉదయించనే లేదు. మూలము లేక ఆధారములో సృష్టిభావన ఏర్పడినపుడు, అందులో ఏమీ వుండేది కాదు. అది చలన ప్రభావము కొనసాగుచూ శక్తిగా మారి తన ప్రవృత్తితో కార్యమువైపు మళ్ళినది. తన కార్యమును నెరవేర్చుటకు దానికి క్షేత్రము లేక ఆధారము సహజంగా అవసరమవుతుంది. మూల భావనకు, తత్ఫలితముగా సంభవించిన తరువాతి అస్థిత్వమునకు మధ్య అంటే కారణమునకు కార్యానికి మధ్య కొంత వ్యవధి అప్పటికే ఏర్పడి వుంది. దీనిని 'అవధి' లేక 'కాలము' అని అనుట సముచితము. ఇది కార్యమునకు క్షేత్ర (రంగ) మయినది. ఈ విధముగా కాలము శక్తిలో లీనమై సృష్టికార్యాన్ని కొనసాగించే పనిలో తానే శక్తిగా రూపాంతరం చెందినది.

భావన గాఢమైనప్పుడు, దాని ప్రభావము వలన మధ్య కొంత విరామ వ్యవధి ఏర్పడుతుందనేది సాధారణ నియమము. దీనిలో అధిక శక్తి వుంటుంది. కేంద్రంతో పూర్తిగా సామరస్యత ఉంటుంది. కాబట్టి, అక్కడ ఈ విరామ సమస్య ఏమాత్రమూ ఏర్పడదు. శక్తి వేగమును గురించిన ఊహకాని, మానసిక ప్రత్యక్ష క్రియాశీలత విషయముయొక్క ఊహకాని అక్కడ వుండవు. ఎందుకంటే అది పరతత్వమయినప్పటికీ కేంద్రము, లేక అనంతమునకు మనస్సులేదు.

ఈ విధంగా భావనకు క్రియు మధ్య ఏ వ్యవధి వుందో అదే శక్తి. దానినే మనము కాలము అంటున్నాము. మన సామర్థ్యమునకు తగినట్లు, మనలోకూడా ఆ శక్తి భాగమై వున్నది. ఈ శక్తిని వినియోగించుటకు సర్వము, అంనతము అయిన కేంద్రీయ శక్తితో దీనిని లయం చేయవలసి వుంది. ఆధునిక శాస్త్రము తయారు చేసిన "మెగటన్ బాంబ్"తో సహా ఏదీకూడా ఈ మహాశక్తికి సాటిరాదు. ఆధునిక శాస్త్రము దీనిని పూర్తిగా గ్రహించినట్లు లేదు. ఒకవేళ గ్రహించినా, దీనిని వినాశనకర కార్యమునకే వినియోగించి వుండేది.

మహత్తరమైన ఇచ్ఛాశక్తిని వినియోగించి, ఈ శక్తిని భూమికి తీసుకొని వచ్చి కార్యనిర్వహణలో వినియోగించవచ్చు. అత్యున్నతస్థితిలో వున్న యోగి తెలిసికాని తెలియక కాని ఈ శక్తిని కలిగి వుంటాడు. నా దృష్టిలో అన్ని వ్యక్తులకు మూలమైన ఈ శక్తిని గురించిన పూర్తి జ్ఞానము లేనిదే భౌతిక శాస్త్రములో విజ్ఞానము సంపూర్ణము కాదు.

అనుబంధము - 2

జ్ఞాన, అజ్ఞాములు రెండూ, ఒకే వస్తువుకు రెండు చివరలు, ఒక హద్దువరకు దానిని అజ్ఞానమని అంటారు. తరువాత అది జ్ఞానముగా మారుతుంది. ఒకే అయస్కాంతపు రెండు ధృవాల వంటివి. విద్య (జ్ఞానము) లేనిదే అవిద్యకు (అజ్ఞానమునకు) అస్థిత్వము లేదు. అవిద్యలేనిదే విద్యలేదు. ఒకటి వుంటే మరియొకటి వుండి తీరుతుంది. అంటే అజ్ఞానపు తెర తొలగిపోగానే అవిధ్యావిద్యలు రెండూ అంతమౌతాయని దీని భావము. అంటే అవిద్యా విద్యల క్షేత్రములు రెండూ, అవిధ్యా పరిధిలోనే యిమిడి వుంటాయి. ఈ రెండింటికి అతీతముగా వుండేదే ''తమ్'' స్థితి. వాస్తవానికి ఇదే శాశ్వత సత్యప్రాప్తి. ఇందులో అవిద్య, విద్యలు రెండూ లేవు. మరి అయితే అక్కడ ఏముంది? రెండింటిలో ఏదీలేదు. అక్కడ ఉన్నది పరిపూర్ణ గుప్త స్థితి. ఏమీ తెలియన స్థితి, లేదా పరిపూర్ణ జ్ఞాన శూన్యత. దీనిని శైశవంలో కనిపించే అజ్ఞానపు స్థితి అనవచ్చు. నిజానికి అజ్ఞానము, జ్ఞానపు పరాకాష్ట (అత్యుత్తమ చివరిదశ). అంటే మనము మామూలు అజ్ఞాపు స్థితితో ప్రారంభించి చివరకు ఉన్నతతర అజ్ఞానపుస్థితి (నేనన్నట్లు ఇది పరిపూర్ణ అజ్ఞానస్థితి)లో అంతమవుతాము. సాధారణముగా అందరూ అనుకునే అర్థంలో జ్ఞానరంగం ఒక మధ్యస్థమైన స్థితి మాత్రమే. అంటే నిజానికి జ్ఞానక్షేత్రం కేవలం అజ్ఞానపు పరిధిలోనే ఇమిడి వుందన్నమాట.

అజ్ఞానపు తెర తొలగిపోగానే లభించుదానిని జ్ఞానమని ఎప్పటికైనా అనవచ్చునా? నిశ్చయముగా అనరాదు. రెండు విరుద్ధములను దృష్టిలో పెట్టుకొని, ఎవరైనా బాహ్యార్థంలో దీనిని జ్ఞానమని అనవచ్చు. కాని అది సరికాదు. ఈ పదం జ్ఞానార్థాన్ని తనలో ప్రతిబింబిస్తూ వుందా? లేదు. ఆత్మను, అధిగమించినపుడు కలిగే ఎఱుకయే జ్ఞానము.

శాశ్వతసత్యప్రాప్తి అంటే పరతత్వంలో ఏకంకావడమే. అటువంటప్పుడు జ్ఞానమునకు సంబంధించిన ప్రశ్న ఎన్నటికీ ఉదయించదు. అయితే ఆ స్థితి ఏమై వుంటుంది? జ్ఞానహీనతా - ఏమీ తెలియని స్థితా - అజ్ఞానమా - మరేమి ? అదేదో అటువంటిదే అయివుంటుంది. దాన్ని మాటలలో వర్ణించుట సాధ్యంకాదని చెప్పవచ్చును. ఈ స్థితిని తెల్పుటకు చాలావరకు యోగ్యమైన పదం, నేను ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లు ''పరిపూర్ణ అజ్ఞానము''.

ఆధ్యాత్మిక మార్గములో చర్చించే వ్యక్తి చీకటినుండి వెలుగులోనికి పయనిస్తాడని అనుకొంటూ వుంటాము. అంధకారం అవిద్య అయితే (సామాన్యముగా అందఱూ భావించే అర్థంలో) విద్య వెలుగు. సహజమార్గం వెలుగును ధ్యేయంగా తీసుకోదు. వెలుగు కాని చీకటి కాని కాక, రెండింటికి అతీతమయిన అనంతమునకు మనం చేసే యాత్రలో, దారి మధ్యలో మనము పొందు ఒక స్థితిమాత్రమే ఇది. అదేవిధముగా అవిద్య (అజ్ఞానము) నుండి మనము ప్రారంభించి, విద్య (జ్ఞానము)

గుండా పయనించి, అవిద్య విద్యకాని, రెండింటికి అతీతమయిన, ఆ స్థితికి చేరుకుంటాము. వెలుగు చీకటిలలో ఏదీకాని, అవిద్య విద్యలలో రెండూకానట్టి, ఆ స్థితిని, సరిగా తెలియజెప్పగల పదమేదైనా వుందా? ప్రపంచ సారస్వతంలో దీనికి ఖచ్చితంగా సరిపోయే శబ్దమేదైనా లభిస్తుందా? ముమ్మాటికీ లేదు. కాబట్టి నేను దానిని 'పరిపూర్ణ అజ్ఞానము' అని అంటాను. ఇది ప్రాథమికమైన, స్థూలరూపంలోని, అజ్ఞానం కంటే భిన్నమైనది.